

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVIII
NOIEMBRIE-DECEMBRIE
1980

Iubiți frați și stimate surori, Scumpi frați conlucrători:

Scurgerea implacabilă a timpului ne-a apropiat de momentul închiderii unor conturi și al deschiderii altora, ferestre spre ceea ce a fost și... spre ceea ce va veni. Ne aflăm la confluența a două infinituri, cel al timpului trecut și acela al viitorului, intersectate doar de prezent, de pe pragul căruia ne silim să descifrăm cărările destul de sinuoase ale evenimentelor ce ne așteaptă.

Ne silabisim trecerea pasageră prin timp, agonizând pentru balanța cea fără de greș a cerului, trăirea noastră zilnică și universul lăuntric, intim, al ființei noastre, trăiri ce au liberă cale spre nemărginirea harului divin și a iubirii infinite.

La ceasul socotelilor (1 Corinteni 11, 31), deplingem scăderile și greșurile noastre și rostim împreună cu acela oare a cunoscut amărăciunea înfringerii, dar și bucuria iertării și a înălțării, a ajungerii după inima Celui Atotputernic (Fapte 13, 22):

„Ferice ce de cel cu fărădelegea iertată,
și de cel cu păcatul acoperit
Ferice de omul,
căruia nu-i ține în seamă Domnul
nelegiuirea,
și în duhul căruia nu este viclenie !”

Ps. 32, 1-2.

Se cuvine și este numai drept, ca la cumpănă de ani, să deschidem larg ființa noastră și conștiința de tot ceea ce avem, să aducem mulțumiri sincere Dătorului a toate, pentru tot ceea ce am primit și pentru tot ceea ce am realizat în cursul anului 1980, rămânând însă smeriți în pragul noului an, plini de nădejde în bunătatea Celui ce ne-a iubit fără de hotar și ne-a săpat în palmele Lui, purtându-ne astfel pentru totdeauna cu El.

Este numai drept să dăm glas recunoștinței noastre pentru pacea, liniștea și piinea pe care am avut-o zilnic pe mesele noastre, cu care ne-am hrănit, și să ridicăm paharul izbăvirilor pentru adierea plăcută a Duhului în viața Bisericii și a fiecăruia dintre noi, cu dorința sfintă ca această adiere să se transforme în revărsarea fără opreliști a Duhului Sfânt în Ploaia Tirzie.

Năzuim spre desăvârșire și spre realizarea îndreptății împărtășite în experiența vieții noastre spirituale, spre împlinirea dezideratului divin exprimat atât de categoric de apostolul Petru, așteptarea și grăbirea sosirii zilei Domnului (2 Petru 3, 12).

Ca beneficiari ai multiplelor binecuvântări pe care le-am avut din plin în anul din care ne-a rămas doar amintirea și înscrisurile faptelor în arhivele cerului, se cuvine să materializăm în fapte și atitudini, loialitatea noastră față de aceia care țin cumpăna păcii și a bunei stări în țara noastră, și care se îngrijesc de belșugul meselor noastre; pentru cei care creionează și întind pe orizontalele și verticalele țării noastre utilul și frumosul, veghind ca adierea plăcută și continuă a libertății ce dă formă, conținut și

prețuire strădaniilor noastre, să nu fie tulburată și zăgăzuită de nimeni și nimic.

Pentru toate acestea, cum și pentru tot ceea ce este cu mult mai bine să nu rostim, ci să le păstrăm ca un tezaur în ființa noastră, tezaur pe care să-l cheltuim clipă de clipă pentru binele și fericirea altora și a tuturor, se cuvine

„Să dăm Domnului
slava cuvenită Numelui Său,
și să ne închinăm înaintea Lui
îmbrăcați în podoabe sfinte. Ps. 29,2.
Căci mare este bunătatea Sa,
pe care o păstrează pentru cel ce se tem de El,
și pe care o manifestă,
față de cel ce se încred în El. Ps. 31,19.
Căci Domnul... este bun ;
Bunătatea Lui ține în vecl,
și credințioșii Sa,
din neam, în neam.

Ps. 100,5.

De aceea, pentru a sta cum se cuvine în fața tenebrelor anului ce se profilează la orizont, ne legăm cu conștiința clară și liber consimțită de Cuvintul Său, Cuvintul Vieții, ca El să ne fie o candelă pentru picioarele noastre (Ps. 119, 105), și o lumină pe cărările noastre ca să nu bijbuiim în înțelegerea și trăirea adevărului, și nici să nu ne peticim... căci în lumina Sa vedem lumina. Ps. 36,9.

Acum, în clipa adevărului ce înfioară pășirea avîntată spre... „mîine“, să ne smerim inimile și întreaga noastră ființă spre împlinirea tuturor orînduirilor Sale. Căci Dumnezeu este bun, iar la umbra aripilor Sale găsesc fiii oamenilor adăpost. Ps. 36,7.

Recunoscători pentru trecut, plini de încredere pentru prezent și viitor, ridicăm din inimile și ființa noastră un Eben-Ezer al experiențelor noastre cu Urzitorul și Desăvîrșitorul Mîntuirii noastre (Ev. 5,9), un altar al consacrării noastre fără de rezerve lucrării și chemării noastre în Isus Hristos Domnul nostru.

Plini de teamă sfintă și de conștiința nimicniciei noastre, dar și de cotele valorii la care ne-a prețuit cerul, ne încredințăm cu totul în mina Lui călăuzitoare, ne încredem în El, căci știm și avem certitudinea că El va lucra (Ps. 37,5) spre desăvîrșirea și împlinirea chemării noastre.

„Căci așa vorbește Domnul, care te-a făcut... Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și riurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va cuprinde. Căci Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, Sfîntul lui Israel, Mîntuitorul tău... De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru Tine și popoare pentru viața ta. Nu te teme de nimic, căci Eu sînt cu tine.“ Isaia 43,1-4.

D. Popa

Conferința pentru securitate și cooperare în Europa — Madrid, 11 noiembrie 1980 — a fost hotărâtă cu doi ani în urmă, fiind la precedenta reuniune de la Belgrad s-a stabilit ca o etapă necesară, de continuitate, această reuniune, cu scopul de a examina modul în care se aplică și se materializează hotărârile de însemnătate istorică cuprinse în Actul final de la Helsinki, semnat în anul 1975 de cei 35 șefi de state sau guverne ai țărilor participante și adoptarea de noi măsuri în vederea impulsivării aplicării documentelor semnate.

Reuniunea de la Madrid își justifică și mai pregnant necesitatea datorită situației internaționale deosebit de complexe, gravă și contradictorie prin amplificarea fără precedent a cursei înarmărilor, intensificarea politicii de dominație și amestec în treburile interne, de consolidare și împărțire a zonelor de influență, adâncirea crizei economice, perpetuarea conflictelor existente și apariția altora noi.

Laț de ce speranțele Europei — și de ce nu ale întregului glob — sînt îndreptate spre Madrid, către masa dialogului reprezentanților statelor semnatare, așteptînd ca efortul conjugat al acestora să declanșeze într-o acțiune pozitivă procesul vital al dezvoltării colaborării, securității, destinderii, dezarmării și păcii.

Pe baza propriei și bogatei sale experiențe, la Madrid, România se prezintă animată de hotărîrea cate-

drepturile omului, au importanța lor indiscutabilă, rămînd totuși ca o problemă de o necesitate cu totul specială a se rezolva problema dezangajării militare și dezarmării.

De la Helsinki la Madrid, în cei cinci ani care s-au scurs, nu s-a realizat nici un progres real, efectiv, în direcția stopării cursei înarmărilor mereu mai perfecționată și mai periculoasă. Datele statistice sînt revelatoare spre a înțelege gravitatea situației.

Laț de ce România susține de multă vreme ideea unei conferințe europene consacrată dezangajării militare și dezarmării, care în mai multe etape să dea posibilitatea

probleme numai pe calea tratativelor, să se evite izbucnirea de noi conflicte, să nu se recurgă la acțiuni de nici un fel care să ducă la încordare, la înrăutățirea vieții internaționale.

România se pronunță ferm și deschis împotriva conceptului de așa zisă libertate absolută, fără limite care ca și atitudinile individualiste, înguste, nu țin seama de interesele generale, ale societății. Sub pretextul unor „drepturi și libertăți neîngrădite“ ale omului, în diferite țări se promovează concepții anarhice și teroriste, au loc acțiuni ațîțătoare la război, acțiuni vădit antiomane, se violează drepturile și

POZIȚIA DELEGAȚIEI ROMÂNIEI LA CONFERINȚA PENTRU SECURITATE ȘI COOPERARE ÎN EUROPA — MADRID 1980

depășirii greutăților existente și luarea unor măsuri care să consolideze încrederea reciprocă în prezent grav afectată.

Pacea, stabilitatea mondială, apărarea marilor valori ale civilizației și progresului nu se pot baza pe „echilibrul teroarei“ cursei înarmărilor ci pe o politică realistă de dezarmare, deoarece așa cum arată președintele țării noastre, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu: „Cursa înarmărilor poartă în sine germele ruperii echilibrului militar și ascuțirii încordării internaționale. De aceea, apare mult mai logic și mai firesc să se acționeze pentru realizarea unui echilibru militar nu prin sporirea înarmărilor, ci prin reducerea acestora, prin trecerea fermă la acțiuni concrete de dezarmare și, în primul rînd, de dezarmare nucleară, la eliberarea popoarelor de această grea povară și de acest spectru amenințător“.

România este profund interesată ca în Europa și în lume, să fie instaurat traicnic un climat de încredere și lângă colaborare, de securitate și pace, destindere, colaborare și independență. Acționînd temeinic în această direcție, România a hotărît, recent, pentru a doua oară consecutiv, o reducere a bugetului său militar anual, aceasta constituînd un exemplu de depășire a frazelor de bune intenții.

O expresie a preocupărilor statornice, consecvente față de necesitatea procesului de continuitate a securității și destinderii, o constituie propunerea făcută de ministrul de externe Ștefan Andrei, care a fost împuternicit să reafirme invitația pe care șeful statului român a adresat-o oficial, ca viitoarea Reuniune pentru Securitate și Cooperare a statelor europene să aibă loc în capitala României, la București. Propunerea a fost primită cu mult interes și sprijinită de numeroase state.

Reprezentanții țării noastre la Madrid depun toate eforturile posibile în vederea soluționării oricărei

libertățile cetățenilor, exacerbind ura față de tot ce înseamnă demnitate și civilizație umană.

Tot pe linia așa ziselor drepturi și libertăți neîngrădite, diverse personalități politice caută să deplaseze accentul în problema drepturilor omului spre unele laturi formale sau limitate, tocmai pentru a abate atenția maselor de la problemele majore care confruntă omenirea, pentru a crea confuzii în diferitele pătri sociale. Estompînd problemele vitale ale omenirii, acestea se erijează în apărătorii drepturilor omului oriînd și oriunde, fără să țină seama că măsura înfăptuirii lor depinde de condiții economico-sociale de specificul societății, indisolubil legate de posibilitățile și perspectivele de dezvoltare ale societății sau statului respectiv.

Legat de semnificația respectării drepturilor omului sînt și celelalte principii menționate în Actul final de la Helsinki precum principiul suveranității și egalității în drepturi a națiunilor și statelor, a independenței și neamestecului în treburile interne, a interzicerii folosirii forței sau amenințarea cu forța, a respectării dreptului „de a-și alege și dezvolta liber sistemul politic, social economic și cultural“.

Credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea sînt alături de opinia publică din țara noastră, care cere și speră ca delegații țărilor participante, pătrunse de marea răspundere ce le revine în acest înalt for, să depășească anumite greutăți existente, să formuleze o bază temeinică pentru adoptarea unor măsuri corespunzătoare de natură să asigure o evoluție pozitivă procesului de edificare a securității și cooperării europene, de înfăptuire a angajamentelor stipulate în Actul final de la Helsinki, în totalitatea lor.

Noțiunea conform căreia creștinul trebuie să adopte o atitudine neutră,

CUPRINS

— Pagina președintelui c. II	
— Poziția delegației României la Conferința pentru securitate și cooperare în Europa — Madrid 1980	1
— A 53-a Sesiune A.Z.Ș.	2
— În casa olarului	7
— Un nou Eben-Ezer	9
— Imprejurările care au favorizat apariția Mișcării Sabatariene	10
— Realizări	13
— Un ajutor potrivit	14
— Din viața Bisericii	16
— Nazaretul	18
— Ecouri după Adunarea Generală a Uniunii	19
— Sfîrșit de cale	19
— Întrebări și răspunsuri	20

gorică de a-și aduce în continuare contribuția sa, unanım apreciată, la cauza securității și cooperării pe continent. În itinerariul politic scandinav al președintelui Nicolae Ceaușescu, s-a evidențiat faptul că, Actul final de la Helsinki constituie un tot unitar și astatore acest document, cu angajamentele pe care le conține, trebuie îndeplinit în totalitatea lui. Absolut, fiecare componentă a acestui document este importantă. Relațiile politice, ale cooperării economice și cele ce privesc conlucrarea tehnico-științifică, ca și

(continuare în pag. 8-a)

A 53-a Sesiune a Conferinței Generale A.Z.S.

17—26 Aprilie 1980 — Dallas, Texas.

Era în ziua de 19 iulie 1975, la Viena, când președintele Conferinței Generale A.Z.S. de atunci, fr. R. H. Pierson declara închise lucrările celei de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale A.Z.S., adresând participanților invitația: „La revedere, la 17 aprilie 1980 la Dallas, Texas“.

Am zămbit cu toții la gândul revederii peste cinci ani. Fiecare știm că un ceas, o zi, poate aduce multe surprize. Dar cinci ani? Și timpul s-a scurs, așa cum zicea profetul Isaia: „Adăugați an la an și lăsați sărbătorile lor să-și facă ocolul lor“. Isaia 29, 1 u.p. Intradevăr... cinci ani stăteau înainte, dar psalmistul spunea: „se duc anii ca un sunet...“ Psalmi 90, 9 u.p. Și anii aceștia au trecut întocmai ca un sunet și în ziua de 13 aprilie 1980, un grup de delegați și participanți au plecat pe calea aerului spre Dallas, Texas. A fost cel mai numeros grup ce a participat vreodată la o Sesiune a Conferinței Generale.

După o escală la Frankfurt și una la Londra, traversând apoi imensa întindere a Atlanticului, am aterizat la New York. Aici, membrii Comunității Române A.Z.S., din New York așteptau cu nerăbdare sosirea solilor din România. O întâlnire minunată, când bucuria și fericirea străluceau pe fețele tuturor. Prin grija pastorului Eduard Diaconescu și a Comitetului Comunității, am fost repartizați la diferite familii, căci fiecare dorea să aibă un musafir din România, să afle vești despre cei dragi.

În dimineața zilei de joi 17 aprilie 1980, decolăm de pe aeroportul La Guardia — New York, și după trei ore de zbor aterizăm pe aeroportul din Dallas. A fost o zi frumoasă, senină, se zăreau cîmpii și lanțurile de munți pe care le-am traversat. Aeroportul este departe de oraș, dar se poate ajunge destul de repede în oraș cu taxiuri sau autobuze.

Sîntem cazați la Hotel Ramada Inn, unde am fost întîmpinați de frații de la Diviziunea Euro-Africa.

Joi 17 aprilie 1980 ca niște valuri nesfîrșite și ca undele unui rîu soseau la Dallas delegațiile participanților din lumea întreagă. Se potrivește aici cuvintele profetului: „Ridică-ți ochii împrejur și privește, toți se strîng și vin la tine!“ Isaia 60, 4. Din sud și nord, de la apus și răsărit, din insulele oceanelor sosește neconținut delegați din peste 190 de țări. Entuziasm și bucurie înflănești la fiecare pas. Albi, negri și galbeni, frați în Hristos, se îmbrățișează și se sărută cu multă du-

ioșie, inimile lor fiind pline de dragoste divină.

La orele 18 în „Convention Center“, clădirea în sălile căreia se vor desfășura lucrările acestei a 53-a Sesiune, are loc prima întâlnire. Lucrările în primele zile se vor desfășura în sala numită Arenă și în alte două săli mai mici, iar lucrările din ultimele două zile se vor desfășura în sala cea mare. Pe fundalul podiumului unde va lua loc prezidiul, stă scris cu litere uriașe: „By His Spirit“ (Prin Duhul Său), iar de o parte și alta sînt așezate drapelele tuturor celor 190 de țări participante la lucrările acestei sesiuni.

Președintele Diviziunii Inter-Americane anunță cîntarea de deschidere „Ploaia țirzie promisă“. Mii de voci se unesc în a lăuda pe Dumnezeu și a-L ruga să-și împlinească făgăduința Sa prețioasă: „Ploaia țirzie promisă, Trimete-acum Te rugăm; Inima noastră-i deschisă, Naîntea Ta ne plecăm“. Rugăciunea de deschidere este rostită de fr. W. J. Hackett, vice-președinte al Conferinței Generale.

Apoi, delegații și întreaga asistență este salutată de conducătorii organizațiilor A.Z.S. pe teritoriul cărora are loc a 53-a Sesiune a Conferinței Generale.

„Este atît un privilegiu cît și o deosebită plăcere pentru mine“, spunea președintele Diviziunii Nord Americane și Canada, „ca în numele fraților și surorilor din această Diviziune să vă adresez un călduros bun venit Dvs., delegaților și invitaților din toate continentele și insulele mărilor. De cinci ani de zile privesc spre ziua aceasta și am așteptat-o cu multă nerăbdare. Aceasta este numai o pregustare a comunității fericite de care ne vom bucura în decursul veșniciei, în Împărăția lui Dumnezeu“.

Fr. B. E. Leach, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Sud-Vest, W. C. Jones, președintele Conferinței Regiunii Sud-Vest ca și Cyril Miller, președintele Conferinței Texas, salută cu multă căldură pe toți participanții la această sesiune.

În continuare, secretarul general al Conferinței Generale, fr. Clyde O. Franz, prezintă numai cîteva din telegramele sosite pe adresa Conferinței Generale, în care se urează succes lucrărilor Sesiunii; telegrame primite din partea președintelui Statelor Unite, a președintelui Diviziunii A.Z.S. Trans-Africa, președinte Colegiului A.Z.S., din Conferința Nigeria de răsărit și din partea conducătorilor altor culte. Fr.

C. O. Franz, spune în continuare: „Delegații la această sesiune reprezintă pe cei 3.308.191 adventiști din 190 țări ale lumii. În cadrul Bisericii A.Z.S. activează un număr de 81.672 angajați: pastori, medici, profesori, misionari, personal administrativ, etc. Ne pare rău însă că pe parcursul timpului unii dintre ei sînt despărțiți de noi prin moarte. Astfel în ultimii cinci ani au încetat din viață atît dintre angajații activi cît și dintre pensionari, un număr de 1187. E dureros dar avem încredințarea că îi vom reîntîlni la ziua învierii. Propun să păstrăm un moment de reculegere în memoria celor dispăruți“. Intreaga asistență păs-trează un moment de tăcere.

Un grup de bărbați intonează cîntarea Sesiunii, spre a fi cunoscută și învățată de asistență, al cărei subiect constituie motto-ul sub care se vor desfășura lucrările Sesiunii „Prin Spiritul Său“ (Zaharia 4, 6).

Secretarul general face cunoscut faptul că numărul delegaților prezenți este suficient pentru a se declara deschise lucrările celei de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale A.Z.S.

Președintele Conferinței Generale, fr. Neal Wilson ales la 1 ianuarie 1979, cînd fr. R. H. Pierson a trebuit să se retragă din motive de sănătate, adresează un călduros bun venit la această sesiune, tuturor celor prezenți: pastori, membri ai bisericii A.Z.S. și invitați din partea altor biserici. În cuvîntul rostit, el scoate în evidență cîteva linii directe privind biserica în totalitatea ei, în vederea împlinirii mandatului divin. „Trebuie să cunoaștem solia și doctrina noastră“, spunea președintele, „deoarece Satana, în lupta lui împotriva adevărului va încerca să cîntine stîlpii de temelie ai credinței noastre, așa cum spunea și Ap. Pavel, pe vremuri, prezbiterilor din Efes. De aceea fiecare membru, lucrător și conducător să fie bine întemeiat în ceea ce privește certitudinea credinței, pentru ca nici un fel de argumente sau doctrine false să nu ne clatine.“

„Pentru a împlini mandatul pe Dumnezeu ni l-a dat, căminurile noastre, familiile și comunitățile trebuie să reflecte caracterul lui Hristos în mijlocul semenilor noștri. Cuvîntul spune: „Voi sînteți lumina lumii“. Fie ca printr-o consacrare deplină față de Dumnezeu, printr-o slujire sinceră, prin umilință și tăgăduire de sine, avînd pe Domnul Hristos ca exemplu înaintea ochilor noștri, să fim pregătiți a-L în-tîlni cînd El va reveni“.

Chiar din această seară se organizează Comitetul de Numiri. După încheierea serviciului divin cu cîntare și rugăciune, fiecare Diviziune își strînge delegații într-o sală pentru a hotărî asupra persoanelor care să participe la Comitetul de Numiri. În general acest comitet este alcătuit din președinții de Uniuni. Astfel, printre cei propuși din partea Diviziunii Euro-Africa în Comitetul de Numiri a fost propus și președin-

tele Uniunii de Conferințe din România, Dumitru Popa.

Comitetul de Numiri a fost alcătuit din 191 de delegați. Președintele Comitetului a fost ales fratele H. H. S. Schmidt președintele Uniunii de Conferințe din Sud, S.U.A. și secretarul Comitetului fr. Dr. Grady Smoot, președintele Universității Andrews. În afară de comitetul de numiri au mai fost alcătuite: un comitet de planuri, un comitet de hotărâri și un comitet de acreditări.

Programul zilnic începea la ora 7,45. Cîteva cîntări la început: solo, duete, quartete și apoi ora de rugăciune de la 8—9. În continuare, lucrări în comitete sau lucrări în sală pînă la orele 12. O pauză scurtă pentru masă. La orele 13,30 lucrările continuă pînă la orele 17,30. Iarăși o pauză pentru masa de seară, iar de la orele 18,45 muzică vocală sau instrumentală și rapoarte de activitate ale Diviziunilor.

La orele de rugăciune s-au prezentat următoarele subiecte: „Izvorul soliei”, „Diagnosticul Marelui Medic”, „Aurul credinței și iubirii”, „Haina albă a neprihănirii Domnului Hristos”, „Alifie pentru ochi”, „Chemare la pocăință”, „Isus la ușă” și „Răsplata biruitorului”. Așa cum ați observat fiecare subiect își are izvorul în solia din Apocalips 3, 14—16, solia către a șaptea biserică Laodicea.

Vineri 18 aprilie 1980 în cursul dimineții, Comitetul de Numiri a prezentat delegaților propuneri ca fr. Neal C. Wilson să fie ales ca președinte al Conferinței Generale pentru următorii cinci ani. Propunerea a fost primită cu mult entuziasm, delegații și întreaga asistență ridicându-se în picioare, gest semnificativ în ceea ce privește votul delegaților. Fiind chemat pe podium fr. Neal C. Wilson a venit împreună cu soția, sora Elionor Wilson. Au mai fost invitați pe podium și tatăl și mama fratelui Wilson, tatăl a slujit ca pastor și conducător mulți ani în diferite Diviziuni.

Fratele Wilson mulțumește delegaților pentru încrederea acordată și apelează la toți cei prezenți ca totdeauna să fie amintiți în rugăciunile lor pentru a putea face față răspunderilor solemne la care a fost chemat.

La orele 11,45 a început parada anunțată încă de seara trecută. Toți delegații îmbrăcați în costumele naționale ale țărilor respective, purtînd drapelul și pancarta cu numele țării, erau prezenți în fața clădirii „Convenționi Center”. De aici miile de delegați și invitați din cele 190 de țări, s-au încolonnat, îndreptîndu-se spre centrul orașului la locul denumit „Parcul mulțumirii”. Pe trotuare lume multă, curioși să vadă această priveliște minunată. La Parcul Mulțumirilor a avut loc un serviciu divin condus de Președintele și Secretarul General al Conferinței Generale. O fanfară a intonat un imn de laudă, apoi s-a citit Psalmul

103; 145 și 96. Două coruri înaltă slavă lui Dumnezeu prin cîntările lor după care fr. Neal C. Wilson rostește rugăciunea de mulțumire.

Reporterii bisericii noastre ca și alți reporteri se întreceau a fixa pe peliculă cît mai multe aspecte de la această paradă mai rar întîlnită. Ziarul Dallas Times Herald, care a consacrat cîteva pagini în numărul său de duminică 20 aprilie 1980, Congresului mondial A.Z.S., prezintă pe o pagină întreagă aspecte de la paradă. În una din fotografii alături de alte delegați, apare în prim plan drapelul țării noastre purtat de delegația Cultului A.Z.S. din România, îmbrăcată în frumoasele noastre costume naționale.

Întorși în sală, se continuă lucrările. Între timp, președintele și secretarul Comitetului de Numiri vin cu propunerea pentru alegerea noului Secretar General al Conferinței Generale în persoana fr. G. Ralph Thomson, un frate de culoare, fost vice-președinte al Conferinței Generale. Propunerea a fost votată de Adunarea Generală.

De altfel, Comitetul de Propuneri este comitetul care va avea cel mai mult de lucru tot timpul sesiunii, fiind și un comitet numeros, avînd și sarcina de a propune peste 300 de slujbași la Conferința Generală și la cele 11 Diviziuni. Pînă la această sesiune au fost numai 10 Diviziuni, dar Comitetul Conferinței Generale, ținînd seama de preferențele sociale a găsit de cuviință ca în Africa, unde sînt peste trei sferturi de milion de adventiști, să se organizeze o nouă Diviziune cu o conducere locală. Propunerea a fost votată de Adunarea Generală.

Vineri seara serviciul divin a fost cel obișnuit, cuvîntul a fost rostit de fr. H.M.S. Richard, fondatorul programului „Vocea Profetiei”.

Sîmbătă dimineața Școala de Sabat, iar la serviciul divin cuvîntul a fost rostit de fr. Bradford, un frate de culoare, președintele Diviziunii America de Nord. Solia prezentată s-a axat pe ideea ce se găsește în cartea Profetului Ieremia 7,1-7: „Îndreptați-vă căile și faptele... înfăptuiți dreptatea... nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare... numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta... Noi putem veni la Dumnezeu așa cum sîntem, dar nu trebuie să rămînem așa. Trebuie să aiă loc o schimbare radicală: îndreptarea căilor și faptelor. Și aceasta să înceapă cu mine, în casa mea, în familia mea și apoi va avea efect și în Casa Domnului... Este nevoie de pocăință, credință, iubire și fapte bune. Formele exterioare și ceremoniile nu aduc pace sufletului. Nimic nu există care să poată înlocui iubirea sinceră față de aproapele, față de cel în nevoie, în lipsă. Cuvintele profetu-

lui ne urmăresc, ne produc înfrîntare, dar ne aduc față în față cu realitatea și nu găsim nici o scuză. Singura rezolvare este: o schimbare în viața noastră”.

Sîmbătă seara de la orele 19-21 a fost organizată o prezentare impresionantă „Panorama mîntuirii — valoarea unui suflet”. O scenă ce ce preînchipuia primirea celor credincioși în Împărăția lui Dumnezeu, acolo unde nu va mai fi plîns, durere, moarte, suferință, boală. A fost o seară sublimă, un moment înălțător.

Începînd cu ziua de duminică, programul s-a continuat zi de zi cu lucrări ale Comitetelor și prezentarea lor în sală, discuții privind doctrina și Manualul Comunității și prezentarea rapoartelor Departamentelor Conferinței Generale.

Așa cum am mai amintit, în fiecare seară avea loc prezentarea activității fiecărei Diviziuni.

La ora anunțată, toți delegații Diviziunii respective urcau pe podium îmbrăcați în costume naționale. Miercuri seara cînd a fost prezentat raportul Diviziunii Euro-Africa de care aparține și Uniunea Română, fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii a amintit în raportul său în mod special biserica A.Z.S. din România. Printre alte puncte din program a fost și o cîntare în limba română „Veniți că vreau a spune ce face Dumnezeu”, solo executat de fr. Timiș Alexandru, președintele Conferinței A.Z.S. Cluj.

Un alt prilej de a face cunoscută țara noastră și lucrarea Bisericii A.Z.S. din țara noastră a fost insigna comemorativă, împlinirea a 110 ani de cînd solia adventă a fost vestită în România (1870-1980), insignă care a fost distribuită la sute de delegați, mulți fiind aceia care ar fi dorit să o aiă.

Am avut prilejul să ne întîlnim deseori cu frați care ne-au vizitat țara: fratele și sora: R.H. Pierson, fost președinte al Conferinței Generale, fratele și sora Powers, fost președinte al Diviziunii Euro-Africa, frații Delafield și Paul Gordon de la „Ellen G. White Estate”, care ne repetau mereu că amintirea vizitei lor în România, va rămîne neștersă.

Începînd de vineri seara 25 aprilie, programul s-a desfășurat în sala cea mare care avea douzeci de mii de locuri. Vineri și sîmbătă numărul participanților a fost de peste patruzeci de mii.

Cuvîntul la serviciul divin de vineri seara a fost rostit de fr. R.H. Pierson, fostul președinte al Conferinței Generale. Tema sa a fost: „Isus și păcatele poporului lui Dumnezeu”.

„De luni de zile”, spunea fr. Pierson, m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea o solie pentru marea familie mondială ce se găsește în seara aceasta aici. Și încă de mult,

Într-o dimineață gîndurile pentru care m-am rugat, mi-au venit ca un potop în minte. Ele se bazează pe un text bine cunoscut al Scripturii, care cuprinde vestea cea bună adusă de îngerul lui Iosif, viitorul soț al Mariei: „Ea va naște un Fiú, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Matei 1,21. Nașterea lui Isus a fost unică. Niciodată mai înainte și nici după aceea Divinitatea nu a mai luat firea umană.

„Fiul lui Dumnezeu S-a făcut trup” (Ioan 1,14); „născut din femeie, născut sub lege” (Gal. 4,4); „astfel dar, deoarece copiii sînt părtășii singelui și cîrnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă pătăș la ele” (Evrei 2,14); „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (v. 17); „El a purtat păcatele și infirmitățile neamului omenesc așa cum era el de slăbit după patru mii de ani de păcat”.

„Acesta este Isus care a venit să mîntuiască pe poporul Său, de păcatele sale. Două cuvinte importante „Său” și „sale”. Păcatul este vrăjmașul nostru cel mai înverșunat. Ce este păcatul? Noi răspundem corect după Biblie „călcarea Legii”. Vei spune, da, dar poporul lui Dumnezeu nu minte, nu fură, nu ucide, nu se închină la idoli, etc... E drept lucrul acesta. Dar istoria păcatului merge ceva mai adînc, nu rămîne numai la litera Legii. Isus a venit să preamărească Legea (Isaia 42,21). Și El spune că a avea gînduri rele, și o privire plină de poftă, aceasta înseamnă călcarea poruncii a șaptea (Matei 5,27,28). Ura și mînia din inimă constituie sămînța uciderii (v. 21, 22). Vorbirea prea multă este păcat (Prov. 10,19), disprețuirea apropielui este păcat (14,21) „gînduri bune, sînt un păcat” (24,9); „a ști să faci binele și a nu-l face este păcat” (Iacob 4,17) și altele. Ne dăm deci seama că poporul lui Dumnezeu poate avea problemele lui speciale în ceea ce privește istoria tristă a păcatului. Tocmai acestei probleme a păcatului bisericii lui Dumnezeu trebuie să-i acorde prioritate în vederea îndepărtării lui din viața ei. Păcatul se prezintă în multe forme ademenitoare. Nu ne putem îngădui a cocheta cu păcatul. Înțeleptul Solomon spunea: „Poate cineva să ia foc în sîn, fără să i se aprindă hainele? Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă picioarele?” Prov. 6, 27,28. Apostolul Pavel avertiza pe credincioși: „Feriți-vă de orice se pare rău”, în alte cuvinte să stăm cît mai departe de păcat. Isus ne poate ajuta să facem aceasta; „Și-I vei pune numele Isus, căci El va mîntui pe poporul Său de păcatele sale”. Este privilegiul nostru acela de a crede, de a accepta și a ne bucura astăzi de împlinirea acestei binecuvîntate făgăduințe”.

După o odihnă bună, dis-de-dimineață sîmbătă 26 aprilie, fie-

care se grăbea să apuce un loc în sala mare.

După prezentarea cîtorva bucăți muzicale s-a deschis Școala de Sabat, care de această dată a avut un fel unic de desfășurare a programului. Clasa Școlii de Sabat, pe podium a fost condusă de Dr. George Akers de la Universitatea Andrews și era compusă din reprezentanți de la fiecare Diviziune. În continuare am ascultat un cor din Africa, o orchestră din Indonezia, care avea instrumente din bambus, corul Colegiului din Canada, iar orchestra simfonică a Conferinței Generale condusă de dr. Virginia Gene Rittenhouse a executat Cantata nr. 29 de Bach.

Predica a fost rostită de fr. Neal C. Wilson. Dar mai înainte de aceasta noul Secretar General prezentînd pe fr. Wilson spune: „Fr. Neal C. Wilson a lucrat în Africa de Sud și în India (unde tatăl său a fost președinte de Diviziune). A învățat cîteva dialecte africane și Hindi și apoi cîțva timp a condus lucrarea în Egipt. Fratele Wilson este primul președinte al Conferinței Generale care este fiul unui pastor”.

Impresionant a fost momentul cînd bătrînul tată, în vîrstă de peste 80 ani, stătea alături de fiul său rostind rugăciunea la deschiderea serviciului divin.

Subiectul prezentat în acea dimineață a tratat problema care trebuie să confrunte zi de zi pe fiecare credincios și anume problema pocăinței.

Referindu-se în cuvîntul introductiv, la zilele petrecute împreună în săptămîna ce s-a scurs, la atmosfera frățească, la muzica plăcută, la rapoartele ce s-au prezentat, la lucrările ce s-au efectuat, la rugăciunile ce s-au înălțat, amîntea președintele Conferinței Generale, toate acestea au constituit o mare încurajare pentru dînsul, și a adăugat: „Aș dori ca mai mult decît președintele ales al Conferinței Generale, să fiu un pastor și un exemplu. Să fiu folosit de Dumnezeu pentru a putea rosti cuvinte de curaj și nădejde pentru fiecare dintre noi, cuvinte care să ne ajute să ne cunoaștem pe noi înșine și nevoile noastre spirituale, cuvinte care să descopere iubirea lui Hristos față de păcătos”.

„Știu că subiectul pe care doresc să-l prezint, nu este un subiect prea plăcut; dar atîta timp cît păcatul este o problemă, noi trebuie să căutăm să fim gata a accepta soluția Domnului Hristos. Priviți în Scriptură ori unde se raportează o trezire, o reinviore, ea a fost în mod invariabil precedată de întoarcerea credincioșilor către Dumnezeu prin pocăință, cerînd o schimbare a vieții lor, ca astfel, ei să ajungă în armonie cu voința divină. Mai mult de 60 de ori ne spune în Noul Testament să ne

pocăim. Solia către cinci din cele șapte biserici din Apocalips a fost să se pocăiască. Prima predică a Domnului Hristos a fost despre pocăință.

„Dar ce este pocăința? Pocăința este ceva mai mult decît o întristare, o părere de rău. Întristarea duce la pocăință, dar nu e pocăință. Pocăința nu este doar o penitență, sau plata unei datorii, nu înseamnă planuri mai mari, ori a lucra din greu și a sacrifica. Pocăința nu este același lucru cu reformațiunea. Reformațiunea este adeseori realizată prin eforturile omului pentru gloriificarea proprie. „Parabola fiului risipitor este o ilustrare perfectă a pocăinței. În el s-a făcut o schimbare a minții, o schimbare a inimii, o schimbare a voinței.

„Pocăința nu este o convingere sau un simțămînt. Sînt mulți care sînt convinși dar nu se pocăiesc niciodată. Pocăința nu este reținerea de la cîteva păcate — nu este oprirea de la unele păcate, sau a le face mai rar.

„Pocăința este sincera întristare față de păcat și include îndepărtarea din viață a tuturor păcatelor cunoscute — și a păcatelor necunoscute, de îndată ce Duhul Sînt ni le descoperă. Pocăința nu este numai abținerea de la ceea ce este rău, ea include săvîrșirea a ceea ce este drept și bine.

„Pocăința este rezultatul acceptării invitației lui Isus de a deveni un copil al lui Dumnezeu. Inclinația naturală este de a amîna lucrurile, a privi spre un timp mai potrivit, a aștepta împrejurări mai favorabile. Dar niciodată nu vei avea mai mult timp, niciodată nu vei avea o altă zi, mîine. Amintește-ți că numai ziua de astăzi este a noastră. Da, numai acum, numai clipa aceasta este singura noastră ocazie sigură. Nu putem amîna ceva pentru mîine, căci nu sîntem siguri de după amiază zilei de azi. Să acceptăm invitația Mîntuitorului astăzi și printr-o pocăință sinceră să facem în această viață ceea ce este drept și bine ca să avem parte de fericirea veșnică împreună cu Mîntuitorului”.

După amiază s-a prezentat un program muzical. Muzică vocală — solo, duet, coruri; muzică instrumentală la pian, vioară, harpă, orchestre, etc. Programul a fost condus de fratele Paul Gordon, secretar asistent la Fundația Ellen G. White, care ne-a vizitat țara de două ori și așteaptă cu plăcere momentul să revină într-o a treia vizită.

În continuare au fost invitate pe podium, spre a li se adresa un cuvînt de recunoștință, cîteva familii de misionari, pastori și medici, unii în vîrstă de aproape 80 de ani, care au lucrat cîte 40—50 ani în Asia și Africa, iar alături de ei erau cîteva familii tinere care urmau să completeze locurile rămase libere.

Cu acest prilej un fapt neprevăzut în program a impresionat în mod deosebit întreaga asistență. Po-vestea începe prin anul 1913 în

Coburg, Germania, cînd familia Friederich Steinmanns, îmbrățișează credința adventă. În familie era o fetiță de 6 ani, Erna. Ea s-a hotărît ca în viață să lucreze ca soră medicală misionară. În 1927 absolvă Școala de surori medicale de trei ani. Se căsătorește cu Dr. Emil Kruger, medic misionar în Cairo, Egipt. Un mare necaz se abate asupra familiei, Erna, în mai puțin de șase luni își pierde soțul și fiul. Dar în durerea ei nu se întoarce în țară ci continuă să îngrijească de bolnavi la Cairo. După cel de al doilea război mondial fr. Neal C. Wilson este numit președinte al Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Egipt. El înființează un orfelinat și o invită pe Erna Kruger să ia conducerea orfelinatului. Și acum femeia care își pierdea unicul copil, este mamă a zece și zece de copii. Într-un concediu scurt în Germania își înmormintează tatăl, lăsînd acasă pe mama ei văduvă. Foarte curînd a auzit că a murit și mama. Trecuse aproape o jumătate de secol de cînd Erna venise în Cairo. Mulți dintre băieții și fetele din orfelinat deveniseră bărbați și femei de valoare în societate.

Și în această după amiază tocmai cînd pe podium se lua un interviu Ernei Kruger, din mulțime apar două tinere din Egipt care nu o văzuseră de foarte mulți ani pe „mama Kruger”, nici nu mai știau nimic de dînsa. O îmbrățișară, o sărutară, îi mulțumiră pentru ceea ce a făcut pentru ele. În clipele acelea lacrimi se prelingeau din belșug dar nu numai din ochii celor trei.

Urmează marșul țărilor. Cîte doi reprezentanți din fiecare țară în costume naționale, cu drapelul și cu placarda cu numele țării, defilează pe podium în fața asistenței, care nu conține aplauzele. Delegația Cultului A.Z.S. din țara noastră a fost reprezentată de fr. Dumitru Popa și sora Gabriela Popa. După această defilare care a durat destul de mult timp pe podium sînt prezenți: președintele Conferinței Generale, vice președinții, foști și actuali, cei 11 președinți de Diviziuni și reprezentanții delegației U.R.S.S. fiecare rostind un cuvînt privind activitatea de viitor.

Ca ultim punct, un cor și o orchestră de circa 350 de persoane execută Oratoriul „Cei trei îngeri din Apocalips” compus de Prof. Virginia Gene Rittenhouse, doctor în artele muzicale.

Cuvintele de încheiere ale Președintelui Conferinței Generale au fost: „Drapelele au dispărut (fiecare își luase drapelul cînd a defilat după amiază). Lucrările s-au încheiat. Toate acțiunile și hotărîrile au fost cuprinse în rapoartele întocmite. În curînd sala va fi goală. Acum putem citi bine cuvintele ce erau acoperite de drapele. Iată-le. Ele s-au devină rugăciunea noastră: „Da, Eu vin curînd. Amin! Vino Doamne Isuse!”.

Așa s-a încheiat cea de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale în

ziua de 26 aprilie 1980 orele 19. Prieteni, cunoscuți, frați și surori, își luau rămas bun, se despărteau cu dorința vie de a se mai revede pe acest pămînt și dacă nu aici, la marea de cristal în împărăția lui Dumnezeu.

Ce minunată, ce măreață a fost această întîlnire a delegațiilor Bisericii A.Z.S. din cele 190 de țări, cu prilejul celei de a 53-a Sesiuni a Conferinței Generale. Un tablou în miniatură a măreției întîlnirii descrisă de vizionarul de pe Patmos, zeceșul iubit Ioan, în Apocalips 7, 9.10. „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mîini; și strigau cu glas tare și ziceau: „Mintuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului”.

Încă o noapte în Dallas și duminică dimineața grupul de delegați români au plecat de pe Aeroportul Dallas la Chicago, pentru a participa la excursia organizată de Conferința Generală pentru vizitarea locurilor privind istoria Bisericii A.Z.S.

Prima parte a excursiei, în zilele de 27—29 aprilie a cuprins Battle Creek și Berrien Spings — Michigan.

Orașul Battle Creek a fost multă vreme centrul lucrării Bisericii A.Z.S. Cum a început lucrarea aici? Joseph Bates (1792—1872) căpitan de vapor, apoi predicator, unul din principalii întemeietori ai Bisericii A.Z.S. se duse în anul 1852 la Battle Creek. Fiind, dis de dimineață, necunoscînd pe nimeni aici se duse la poșta și întrebă pe director: „Cine este cel mai cinstit om din localitate?” Ca răspuns la întrebare, directorul îl privi, stătu puțin pe gînduri și apoi îi dădu adresa unui credincios prezbiterian cu numele David Hewitt. Fratele Bates a fost bine primit în casa acestui cetățean care mai apoi a devenit primul adventist din Battle Creek. La acea dată Battle Creek avea 5000 locuitori, astăzi avînd peste 50.000.

În anul 1855 s-a mutat în Battle Creek redacția revistei Review and Herald, al cărei redactor era fr. James White, aducîndu-și totodată și familia, invitați fiind de grupul de adventiști de aici. În anul 1863 tot aici s-a organizat Conferința Generală, avînd ca președinte pe John Byington, și sediul ei va rămîne aici pînă în anul 1903 cînd se va muta la Takoma Park, Washington.

Am vizitat casele în care au locuit pionierii bisericii A.Z.S.: J. N. Loughborough, soții James și Ellen White, Belden, Uriah Smith, John Byington și alții. În casa în care locuia familia White, sora Ellen White a scris cartea „Tragedia Veacurilor”. Multe din acele case sînt pe cale de dispariție, orașul fiind în curs de sistematizare.

S-a mai vizitat Sanatoriul, Tabernacolul și fabrica de alimente Ke-

llog. De asemenea, cimitirul local Oak Hill unde sînt înmormîtați fratele și sora White precum și alți membri ai familiei. Am remarcat și mormîntul directorului poștei Alonzo Noble (de care am amintit mai înainte) și mormîntul lui David Hewitt „cel mai cinstit om din oraș”.

Spre seară am revenit la Berrien Springs și am vizitat Universitatea Andrews, avînd călăuză pe fr. Popa Mihai, care și-a luat în iunie 1980 doctoratul la această Universitate. Am vizitat una din cele 5 comunități ale Universității, Biblioteca ce se află într-un imobil cu trei etaje, precum și alte anexe și clădiri. Universitatea Andrews are un număr de 700 angajați dintre care 300 profesori universitari. Are o stație de radio și una de televiziune.

Marți la prînz, am decolat de pe aeroportul din Chicago, și am aterizat foarte curînd la Washington. O plimbare scurtă prin capitala Statelor Unite și miercuri dimineața 30 aprilie, cu șase autobuze, un grup de 240 excursioniști a pornit de la sediul Conferinței Generale în excursia de nouă zile în Noua Anglie, partea de nord a Statelor Unite, prin locurile unde s-au născut, au trăit și lucrat pionierii Bisericii A.Z.S. acolo unde s-au pus temeliele, acolo unde, așa cum vom vedea în continuare, au debarcat în anul 1620 primii peregrini ce au emigrat din Europa în America, pentru a scăpa de aprigele persecuții la care erau supuși.

Prima zi, o călătorie lungă: Washington-Dansville, Buffalo-Cascada Niagara. Seara o ceată deasă ne-a împiedicat să privim Niagara luminată în culori; ne-am mulțumit să o privim dimineața pe o vreme cu mai puțină ceată.

A doua etapă a fost la Rochester și Hill Cumorah. În Rochester am vizitat cimitirul Mount Hope, unul din cele mai vechi și mai bine organizate din S.U.A. Aci este înmormîntată soția și cei doi copii ai pastorului John N. Andrews (1829—1883), pionier adventist, născut în Poland, Maine, care la vîrsta de 13 ani a cunoscut pe Isus ca Mîntuitor personal și la 17 ani a început să țină Sabatul. În familie, ca copil și tînăr a studiat foarte mult, astfel că nici nu împlinise 20 de ani și putea citi Biblia în șapte limbi; avînd abilitatea de a reproduce Noul Testament din memorie. În 1850 deveni lucrător biblic iar în 1853 pastor. În 1865 membru al Comitetului Conferinței Generale și în 1867 președinte al Conferinței Generale. La 15 septembrie 1874, însoțit de doi copii, ai săi Charles și Mary, se îmbarcă pentru Europa, fiind primul misionar trimis de Biserica A.Z.S. A murit în Elveția și este înmormîntat la Basel.

Tot la Rochester a locuit și lucrat timp de trei ani fratele și sora White, între anii 1852—1855. Perioada aceasta a fost pentru ei grea, a fost marcată de sărăcie, descurajare, boală și alte necazuri.

La Port Gibson am văzut locul pe care a fost șura în care s-au

rugat credincioșii A.Z.S. după data de 22 Octombrie 1844, când Hiram Edson a avut descoperirea cu privire la Sanctuarul cereș și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos.

La Fairhaven am vizitat capela în care a predicat William Miller și în cimitirul local am văzut mormântul acestui bărbat credincios.

Pentru câteva zile am fost cazați la un camping al Cultului A.Z.S. la Winnekeag, și de aici ne-am deplasat cu autobuzele în diferite localități.

În ziua de 3 mai 1980 Simbătă, ne-am aflat în cea mai veche comunitate A.Z.S., clădită în anul 1843 în localitatea rurală Washington, statul New Hampshire. Istoria aventă ne spune că figurile cele mai proeminente ale pionierilor A.Z.S. s-au născut și trăit în Noua Anglie — James White și Ellen White, John N. Andrews, Uriah Smith și alții.

James Springer White s-a născut în Palmyra, Maine la 4 august 1821 într-o familie de pionieri din Noua Anglie. Într-o broșură el arată că tatăl său descinde din unul din peregrini ce au venit pe corabia Mayflower și au debarcat la Plymouth Rock în decembrie 1620. James White s-a căsătorit la 30 august 1846 cu Ellen Harmon. La început au locuit la părinții soției în Portland, Maine.

Sabatul petrecut la cea mai veche comunitate a fost o zi de mare bucurie și pentru gazde și pentru oaspeți. Niciodată nu au mai avut oaspeți din 43 de țări. Am participat la Școala de Sabat, apoi la serviciul divin. După amiază, a fost organizat un program muzical, în aer liber, căci comunitatea se află așezată în marginea unei păduri. Printre cei invitați să contribuie la program a fost și fr. Timiș Alexandru, care a cântat un solo.

Duminică 4 mai am vizitat Colegiul din Uniunea de Conferințe Atlantică, nu departe de Boston. Am vizitat biblioteca, librăria, laboratoarele, sălile de clasă. Într-o clasă erau portretele lui William Miller și ai soției sale. Unele din clădirile Colegiului sînt foarte vechi, din 1943. Colegiul de asemenea este unul din cele mai vechi.

În ziua de 5 mai am vizitat Portland și Gorham, Maine.

Gorham este localitatea în care s-a născut sora Ellen G. White, la 26 martie 1827. Părinții dinsei, familia Harmon locuiau când la Gorham, unde se ocupau cu agricultura, fiind la Portland unde tatăl lucra pălării, și era ajutat și de fiica sa Ellen. Am vizitat și școala unde a învățat Ellen White, am văzut și casa unde a avut prima viziune. În comunitatea metodistă locală, se păstrează rapoartele în care se consemnează excluderea familiei Harmon, pentru că au acceptat principiile Bisericii A.Z.S. privind venirea Domnului Hristos.

În ziua următoare am vizitat Plymouth, localitate pe malul Ocea-

nului Atlantic unde au debarcat primii peregrini din Europa în 1620 îmbarcați pe corabia Mayflower, după o călătorie de 66 zile, cu multe peripeții, și au iernat aci. În Plymouth este organizat un muzeu-șat avînd așezările întocmai ca atunci în 1620. În port există corabia Mayflower II, o copie fidelă a celei originale. Satul este locuit, locuitorii trăind în condițiile acelora din anul 1620, iar corabia are marinari și călători, îmbrăcați în costumele acelor vremuri îndepărtate.

La Fairhaven, Massachusetts, am vizitat casa unde a locuit și școala în care a învățat fratele Joseph Bates, precum și Academia Militară la care tatăl său a fost profesor și membru în comitetul școlii. Joseph Bates la vârsta de 15 ani s-a îmbarcat pe vapor. În 1820 ajunse căpitan. S-a căsătorit în 1818 cu Prudence Nye. În 1821 renunță la băuturi alcoolice, apoi la fumat și mestecat tutun. În 1824, un Nou Testament pe care îl pusese soția în cușorul lui, i-a adus începutul unei noi vieți spirituale, studiu zilnic și rugăciune. În 1827 este botezat și s-a alăturat Bisericii creștine din Fairhaven. În 1839 împărtășește ideile pe care William Miller le predică cu privire la a doua venire a Domnului Hristos. În 1844 trăiește și el dezamăgirea, fără a-și pierde credința. În 1845 fiind articolul lui Preble despre Sabat în revista „The Hope of Israel” s-a hotărît să țină Sabatul. El a avut un rol important în „Conferințele despre Sabat” care au început în 1848. Împreună cu James White, Edson, Pierce și Andrews a studiat temeinic doctrinele biblice punînd temelie Bisericii ce așteaptă revenirea Domnului Hristos.

În zilele următoare am vizitat la Sturbridge un alt muzeu al satului care prezintă casele, gospodăriile, atelierile, magazinele și bisericile așa cum arătau la începutul secolului 19. La Rockhill, ne oprim la casa locuită azi de o familie Belden, casă în care James White a tipărit primul număr al revistei Present Truth în iulie 1849.

Joi 8 mai ajunși la New York am vizitat Statuia Libertății. Aici s-a încheiat excursia care a fost deosebit de interesantă și utilă.

Delegația română a petrecut Sabatul din 10 mai 1980 în comunitatea A.Z.S. română din New York, la rugămintea și insistența acesteia. A fost pentru toți o zi de neuitat. Eram acum 12 oaspeți din România: Dumitru Popa și soția Gabriela Popa, M. Pirvan, N. Dumitrescu, N. Popescu, Ioan Ciucă, Deac Gligor, Timiș Alexandru, Gyeresi Iosif, Bidiuc Ioan, Alexe Constantin și Voinea Gabriel. Au avut cuvîntul vineri seara pastorul Ciucă Ioan, simbătă dimineața la ora de rugăciune M. T. Pirvan, la Școala de Sabat Bidiuc Ioan și Gyeresi Iosif, iar la serviciul divin fr. Dumitru Popa. La prînz s-a servit masa la comunitate. După amiază a avut loc un simpozion. Mulți dintre oaspeții și membrii comunității au fost îmbră-

cați în frumoase costume naționale românești.

Luni 12 mai după amiază a avut loc plecarea de pe aeroportul Kennedy, spre țară. Au fost prezente aproape toate familiile de români din Comunitatea A.Z.S. New York. A fost desigur o despărțire ce nu poate fi descrisă. Toți ochii erau înălțați, căci frățietatea de acolo ar fi dorit să ne mai vadă încă în mijlocul ei. În cele din urmă se anunță îmbarcarea. Ultimele fluturări de batiste și noi am dispărut în pîntecele „balenei” care s-a înălțat foarte curînd deasupra oceanului imens. O scurtă escală la Londra și apoi de la Frankfurt am continuat călătoria cu trenul. Scurte vizite la München, Viena și Sabatul din 17 mai 1980, o parte din delegație l-a petrecut în Comunitatea A.Z.S. din Budapesta la invitația Conducerii Uniunii Je Conferințe din R. P. Ungaria. După două zile ne-am luat rămas bun, mulțumind pentru frumoasa primire și ne-am îndreptat spre patrie.

Toți cei 21 de participanți: Dumitru Popa și soția, M. T. Pirvan, Nelu Dumitrescu, Popescu, Nicolae, Ciucă Ioan, Deac Gligor, Timiș Alexandru, Gyeresi Iosif, Bidiuc Ioan, Otilia Constantinescu, Alexe Constantin, Văcăreanu Artur, Păun Cornel, Stofu Ioan, Gabriel Voinea, Moraru A. și I. Eftimie, M. Ionescu ca și cei doi pastori aflați la studiu în străinătate, care au participat cu noi la Dallas, Popa Mihael și Cazan Titu, s-au întors plini de bucurie și mulțumire către Bunul Dumnezeu așa cum zice Psalmistul „ne-a păzit la plecare și la venire”. (Ps. 121, 7).

Participarea la cea de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale, vizitarea locurilor privind istoria Bisericii A.Z.S. înțînirea cu delegații din toate țările, participarea laolaltă la orele de rugăciune, la serviciile de cult, constituie pentru fiecare dintre noi momente de neuitat și prilej de mulțumire către Bunul Dumnezeu care ne-a călăuzit și ocrotit în tot timpul.

Gîndul nostru se îndreaptă cu multă recunoștință către Conducerea țării noastre, către Autoritățile de Stat și către Conducerea Departamentului Cultelor, care ne-a acordat încredere și ne-a înlesnit o asemenea călătorie și dorim să le asigurăm că apreciem libertatea de care ne bucurăm și că în relațiile frățesti și spirituale pe care le avem cu frățietatea și organizațiile A.Z.S. de pretutindeni, reprezentăm așa cum se cuvine atît biserica din care facem parte cît și patria noastră scumpă în care ne-am născut și în care ne trăim viața, zi de zi, alături de toți fiii ei.

Închei aceste rînduri cu cuvintele Psalmistului: „Binecuvîntează sufletele pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui... Voi binecuvînta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea”. (Ps. 103, 2; 34, 1).

M. T. Pirvan

Domnul a vorbit profetului Ieremia și i-a zis: „Scoală-te și pogoară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele”. (Ieremia 18,2). Toți sînt învățați să asculte Cuvintele lui Dumnezeu. Pe acela însă care le va auzi și le va împlini, Domnul Isus îl aseamănă cu un „om cu judecată, care și-a zidit casa pe stîncă”. (Matei 7,24). De aceea, „cine are urechi de auzit să audă”. Matei 13,9.

Ieremia a „pogorit în casa olarului” ca să audă Cuvintele Domnului. Pentru ca el să poată înțelege mai ușor cuvintele ce i se vor rosti, Domnul a folosit exemple din viața de toate zilele. Și „iată că — olarul — lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă”. Apoi Domnul i-a vorbit lui Ieremia astfel: „Nu pot să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? zice Domnul. Iată cum este lutul în mîna olarului, așa sînteți voi în mîna Mea, casă a lui Israel”. Ieremia 18, 5-6.

Prin pilda dată, Ieremia a înțeles clar și deslușit cuvîntul rostit de Domnul în casa olarului. El a înțeles că, la rîndul său, și el este un vas în mîna Maestrului Desăvîrșit. A mai înțeles că și poporul Israel, la care el este trimis, a fost chemat de Dumnezeu să fie un „vas” de cinste, un „vas” ales pentru binele și fericirea neamurilor. Acest „vas” trebuia să conțină cunoașterea de Dumnezeu, cunoașterea Planului de Mîntuire, și slava lui Dumnezeu. Trebuia să fie un vas, care să poarte Numele Domnului Dumnezeului lor. Însă acest lut care era în mîna Olarului Divin, întrucît avea voința sa proprie, nu s-a lăsat format în scopul de a fi un vas sfînt care să fie de folos omenirii.

Din pilda dată în casa olarului înțelegem, că lutul este în mîna Maestrului Divin și că acesta este pus pe roată pentru ca Olarul să-i dea forma vasului dorit. Mai înțelegem, că forma și scopul pentru care vasul este făcut, depinde de voința Maestrului. Dacă voința lutului — a vasului — în formare — opune rezistență față de acela care îl formează, atunci el nu poate avea o altă soartă decît aceea a primului vas despre care Dumnezeu a zis: „...te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci țărîna ești și în țărîna te vei întoarce”. (Geneza 3,19). De atunci încace orice suflare omenească nu este altceva, decît un vas fragil, care în orice moment este expus diferitelor accidente ale vieții, în urma cărora poate fi spart, zdrobit, ca apoi să cadă în țărîna pămîntului de unde a fost luat.

Și cu toate acestea, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără nici o speranță; nu ne-a lăsat fără lumina minunată a Planului de Mîntuire cu privire la acest vas fragil. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui

Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3,16). Iată, raze pline de lumină și speranță ale iubirii lui Dumnezeu ce se revarsă din belșug peste oricine crede în El! Celui ce crede și se lasă format pentru Împărăția lui Dumnezeu, „El va schimba trupul stării... smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile”. Filipeni 3,21.

Ieremia a văzut că „olarul lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit, — cum se întîmplă cu

ÎN CASA OLARULUI

lutul în mîna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă”. (Ieremia 18,3-4). Sînt neînumărate exemple de felul acesta: „El a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă”. Iată un exemplu: „Saul”, un vas care „suflea încă amenințarea și ucidearea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblind pe calea credinței, atît bărbați cît și femei, să-i ducă legați la Ierusalim”. Fapte 9,1-2.

Vasul acesta era plin de un zel fanatic, plin de îndreptățire de sine și de o ură nestăpînită față de urmașii lui Hristos. Pe drum cînd s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit în jurul lui o lumină din cer. El a căzut la pămînt și a auzit un glas care-i zicea: „Saul, Saul, de ce Mă prigonești?”

Domnul i-a vorbit lui Ieremia în casa olarului. În general, El vorbește și Se descoperă prin Cuvîntul Sfintelor Scripturi, și acolo unde doi, sau mai mulți se adună în Numele Lui, după făgăduința Sa, El este prezent. (Matei 18,20). El Se mai descoperă prin lucrurile din natură și prin evenimentele vieții de toate zilele. Lui Saul — în cazul acesta — i-a vorbit printr-un eveniment zguduitor al vieții sale cînd era pe drumul spre Damasc. Căci „Domnul vorbește cînd într-un fel cînd într-altul... El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte... Atunci El dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui... Și prin durere este muștrat omul... ca să-l abată de la rău și să-l ferească de mîndrie”. Iov 33,14-19.

Cînd Saul a căzut la pămînt din cauza strălucirii de lumină și cînd

a auzit întrebarea: „Saul, Saul, de ce Mă prigonești?” tremurînd și plin de frică, el a zis: „Cine ești Tu Doamne?” Și Domnul i-a zis: „Eu sînt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș”. Apoi Saul a mai întreat: „Doamne, ce vrei să fac?”

Întrebările: „Cine ești Tu Doamne și ce vrei să fac?”, sînt de o importanță deosebită și de o însemnătate vitală pentru oricine. A cunoaște pe Dumnezeu și a cunoaște pe Isus Hristos, Cel trimis de Tatăl, însemnează viață veșnică. (Ioan 17,3). A cunoaște voia lui Dumnezeu și a o împlini, aceasta însemnează trăirea vieții veșnice în deplină armonie cu Legea Sa. De aceea, „dacă cineva vrea să facă voia Lui, va ajunge să cunoască” adevărurile minunate care ne sînt descoperite prin Isus Hristos Domnul nostru. Ioan 7,17.

„Scoală-te i-a zis Domnul lui Saul — intră în cetate și ține se va spune ce trebuie să faci”. (Fapte 9,6). Domnul l-a trimis pe Saul în cetatea Damasc, acolo, unde de fapt a fost și scopul lui inițial să meargă. El a fost trimis la ucenicii Domnului; însă ce schimbare avu loc în gîndurile și planurile sale după întîlnirea sa cu Domnul Hristos, care i S-a descoperit pe drumul spre Damasc! Acolo „și se va spune ce trebuie să faci”. Cu ocazia aceea, Domnul putea să-i spună lui Saul ce anume trebuia să facă, însă nu i-a spus. El l-a trimis la Damasc la ucenicii Săi. Această lucrare a lăsat-o în seama ucenicilor Săi cînd le-a spus: „Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit Eu”. Matei 28,20.

„Saul s-a sculat de la pămînt; și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mîni, și l-au dus în Damasc. Trei zile n-a văzut, n-a mîncat, și nici n-a băut nimic. În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: Anania... scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă „Dreaptă” și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrînd la el și punîndu-și mîinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.” Fapte 9,8-12.

„Doamne”, a răspuns Anania, „am auzit de la mulți despre toate relele, pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim... Dar Domnul i-a zis: „Du-te căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel”. Fapte 9,15.

„Căci el este un vas pe care l-am ales” i-a spus Domnul lui Anania despre Saul. Anania era de asemenea un vas ales a lui Dumnezeu. Noi toți sîntem cite un vas în mîna lui Dumnezeu, ales pentru un loc și pentru un scop anumit. Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn sau de pămînt.

nînt. Unele sînt pentru o întrebunțare de cîinste... (2 Timotei 2,20). Saul a devenit apoi un vas ales pentru Dumnezeu ca să ducă numele lui Dumnezeu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel. A devenit un vas de cîinste, „căci voi cînsti pe cine Mă cîntește” zice Domnul. 1 Samuel 2,30.

„Anania a plecat și după ce a intrat în casă, a pus mîinile pe Saul și i-a zis: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să-ți capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfînt”. Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi: și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și s-a boțezat”. Fapte 9,17-18.

Ce deosebire între felul în care Anania a pus mîinile pe Saul, și cum Saul mai înainte a pus mîna pe urmașii lui Hristos ca să le facă rău! Anania era un vas ales, plin de Duhul Domnului, plin de bunătate, plin de iubire frățească; în felul acesta și-a pus mîinile sale pe Saul. Puneră mîinilor lui Anania pe Saul a însemnat căpătarea vederii acestuia. Nu așa a fost Saul înainte de întîlnirea sa cu Isus pe drumul spre Damasc. Cu ocazia întîlnirii cu Isus el s-a schimbat; a fost născut din nou. Acest vas care s-a lăsat format a fost umplut cu Duhul Sfînt.

Oricine este plin de ură și de minie, cînd are ocazia prielnică pentru el de a se răzbuna, va zice: „Mă am în mîna; mă voi răzbuna.” Aceasta este firea pămîntescă atunci cînd vasul de lut este plin de ură și de minie firească. Ca vas „într-o casă mare”, tu cu ce ești plin? Cînd Anania, plin de Duhul Sfînt a pus mîinile pe Saul, acesta a fost umplut de Duhul Domnului. Saul a devenit Pavel, marele apostol al neamurilor. Pavel a fost umplut de dragostea lui Hristos, încît zicea: „Căci dragostea lui Hristos ne constrînge”. Pavel a devenit plin de viața Domnului Hristos, încît putea zice: „Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” (Galateni 2,20). Pavel a fost un vas plin de valori divine, încît cu deplină convingere putea zice: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi”. 2 Corinteni 4,7.

Acest vas a fost format întocmai după cum a vrut să-l formeze Maestrul Divin. Saul s-a lăsat format de mîna Olarului Divin, așa cum lutul se lasă format de mîna olarului. El a devenit o nealtă prețioasă pentru lucrarea lui Dumnezeu. Pavel L-a iubit mult pe Hristos și de aceea el a devenit mult asemenea lui Hristos.

Pentru atașamentul său față de Isus Hristos, Pavel a fost onorat de Domnul său. El a fost răpit pînă la al treilea cer, unde a auzit cuvinte care nu se pot spune. (2 Cor. 12,1-5). Cu toate acestea el nu a

fost îngîmfat și nici nu a devenit încrezut în sine. A înțeles, că numai printr-o continuă veghere și lepădare de sine va putea rămîne statornic în Hristos. De aceea el a spus: „...mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpînire, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. 1 Corinteni 9,27.

Cu toate că apostolul Pavel a suferit mult pentru Hristos și pentru Evanghelia lui Hristos, el niciodată nu s-a tînguit și nu a cîrlit. Privind în urmă la activitatea, la viața sa plină de trudă, griji și lepădare de sine, el a spus: „Căci înfrîstările noastre ușoare de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”. (2 Corinteni 4,17). „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strîmtoarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?... Căci sînt încredințat, căci nici moartea, nici viața, nici ingerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos Domnul nostru”. Romani 8,35-38.

În cele din urmă, legat în lanțuri, în închisoarea din Roma, el a putut zice: „Căci eu sînt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Sa”. (2 Tim. 4,7-8). Toți cei ce sînt vase alese și de cîinste, indiferent de capacitatea pe care au avut-o, dar au fost credincioși, în ziua aceea se vor bucura de făgăduința: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor. Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește”. Maleahi 3,17.

Vasele alese sînt puse în loc de cîinste chiar pentru conținutul lor valoros. Vasele goale pe care le-a umplut cu ulei văduva din Sarepta la porunca prorocului Elisei, au însemnat pentru ea și orfanii ei, rezolvarea problemelor stringente ale vieții cu care era confruntată. (2 Împărați 4,1-7). Umpleți-vă inimile cu harul lui Hristos! „Fiți plini de Duh” (Efeseni 5,18). „Fiți plini de dragostea lui Hristos și rugați-vă ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți pînă în ziua venirii lui Hristos, fiți plini de roada neprihănirii spre slava și lauda lui Dumnezeu”. Filipeni 1,9,10.

Vasele umplute cu apă la porunca lui Isus în Cana din Galilea,

au dat vinul cel bun și nealterat pentru toți cei prezenți la nunta aceea. (Ioan 2,1-12). Umpleți-vă vasul minții și al inimii cu apa vieții, Cuvîntul cel viu și lucrător al lui Dumnezeu, „așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca avînd rădăcina și temelgia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lungimea, lărgimea, adîncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. (Efeseni 3,17-19). În felul acesta veți fi asemenea vasului de alabastru cu mir foarte scump adus de Maria în cinstea Mîntuitorului; cînd acest vas a fost spart toată casa s-a umplut de mirosul mirului (Ioan 12,3). Fiți mireasma lui Hristos înaintea lui Dumnezeu pentru cei ce sînt pe calea mîntuirii. 2 Corinteni 2,15.

Pastor

Moldovan Ioan
Consilier Uniune

POZIȚIA DELEGAȚIEI ROMÂNIEI LA CONFERINȚA PENTRU SECURITATE ȘI COOPERARE ÎN EUROPA - MADRID 1980

(urmare din pag. 1-a)

neangajată, neparticipantă, nu se potrivește conceptului lui Hristos care caută să dărîme barierele ce despart diferitele clase ale societății, ca să poată aduna pe oameni ca pe membrii aceleiași familii. Noi nu trebuie să ne separăm, să renunțăm de a fi în legătură cu societatea, cu problemele ei. Noi nu împlinim voia lui Dumnezeu dacă stăm în nepăsare. Există domenii, în care punctele de vedere ale celor credincioși și necredincioși sînt diferite, dar sînt numeroase situații în care aceștia pot acționa unit în vederea aceluiași țel comun, îndeplinind un rol important în cadrul problemelor care confruntă omenirea.

Avînd intuiția și clarviziunea „înțelegerii vremurilor și a rolului ce ne revine în sprijinirea inițiativelor și acțiunilor statului și guvernului, ale președintelui Republicii Socialiste România, așteptăm rezultate pozitive ale Reuniunii de la Madrid, convinși fiind că stă în puterea statelor continentului nostru de a impune evoluției europene un curs real, constructiv, capabil să deschidă calea unor măsuri efective pentru destindere, securitate și cooperare, pe măsura speranțelor popoarelor Europei, ca și ale întregii lumi.

Pastor

Constantinescu Alex.
Consilier Uniune

Un nou Eben = Ezer

Sabatul de la 5 iulie 1980, se aștepta a fi un Sabat important. Freamătul lui cuprindea pe toți cei ce păseau în Comunitatea București-Labirint. În ziua aceea urma să se pună o nouă piatră de aducere aminte, avea să se înalțe un nou „Eben-Ezer”. Căci, după o altă promoție de absolvenți, Seminarul Teologic A.Z.S. urma să dăruiască Bisericii și ogorului ei încă nouă purtători de poveri: Baciu Mihail, Chircan Iosif, David Liviu, Engelhardt Adam, Morhan Dumitru, Pirvan Titi, Roșca Beniamin, Soo Arpad și Supler Daniel.

Pregățiți patru ani la lumina Cuvintului Divin, unind cercetarea cu rugăciunea și cu exercițiul practic în Comunitate, acești nouă tineri fii ai Bisericii erau gata să primească atunci ultimele îndemnuri înaintea plecării lor în câmp și să spună ultimul lor cuvânt, de despărțire dar și de angajare, prin programul festiv pregătit cu minuțiozitate și deosebită însuflețire.

Serviciile divine de vineri seara, de la ora de rugăciune și ora de predică din Sabat dimineață, susținute de fr. profesori M. Ionescu, N. Dumitrescu și de secretarul în funcție al Uniunii fr. M. Pirvan, au pregătit o atmosferă solemnă de jubileu, în care simțămîntul înaltei chemări se îngemăna cu profunde mulțumiri la adresa lui Dumnezeu.

Cele două tablouri din spatele amvonului, unul reprezentând portretul Domnului Hristos iar celălalt — un imens trandafir roșu, dominau atmosfera după amiezi. La orele 17, imnul de deschidere al programului festiv, intonat de corul Seminarului umplea locașul de închinare: „Măriți pe Domnul!”.

După implorarea prezenței lui Dumnezeu în rugăciune și după ce fr. Gh. Indricău, ca diriginte, a rostit pentru ultima oară apelul clasei, cuvintele de deschidere ale fr. Supler Daniel ne-au introdus în gânduri de adâncă mulțumire către Dumnezeu, în primul rând, apoi către părinți, profesori și Comitetul Uniunii pentru fericitele lor ocazii din cei patru ani. „Am venit astăzi aici să marcăm începutul a ceea ce este de fapt sfârșitul introducerii în viața noastră lucrare... Ne dăm seama acum, mai mult decât la început care este lucrarea în care

ne-am angajat... Pentru noi, absolvenții, abia acum urmează adevăratul examen când este testată cunoștința, credința și dăruirea...!”

Când acordurile corului „Invocare” s-au stins, lăsând inimile în sfântă contemplare, fr. Roșca Beniamin a prezentat motto-ul clasei de absolvenți: „Să ne uităm țintă... la Isus”. Evrei 12.2. „Să ai o destinație, să ai o țintă — aceasta este lucrul cel mai de seamă pentru un călător. Siguranța țintei și apropierea de ea dau putere celui plecat departe ca să ajungă pînă la ea. De aceea astăzi vrem să îndreptăm privirea întregii noastre ființe spre locul acela unde, la dreapta Tatălui stă Omul și Dumnezeuul nostru Isus Hristos. El este scopul dorit și urmărit al vieții noastre. Despre El vrem să vorbim. În ochii Lui vrem să privim și atunci siguranța deplină a locuirii în El ne va da putere să mergem pe cale nu singuri, ci împreună cu Dv.”

„Cine este El? El este Căpetenia mintuirii, izvorul ei. Din El curg valurile nefurșite ale harului pentru fiecare dintre oameni... care ne curăță și ne califică să fim fiii Celui care a dat pe Domnul Hristos ca să fie o Jertfă. El este Cel ce ne îndreptățește în fața Universului și tot El este Cel ce ne așază pașii noștri slabi pe urmele propriilor Săi pași.”

„Să privim spre El căci în El este ascunsă... schimbarea vieții noastre. El e Desăvârșitorul!”

„Dar cum? Cum voi putea fi schimbat și eu? Răspunsul vine clar și neașteptat de simplu: uitîndu-ne țintă la El și urmîndu-l exemplul. Căci privind la El... primim încontinuu puterea aceea care se revărsă spre noi, puterea transformatoare a harului divin. Prin El vrem să obținem biruință după biruință asupra păcatului, pentru ca plecînd de la pocăința de faptele moarte ale firii pămîntesti, să mergem spre cele desăvârșite și veșnice!”

Ca o pecete, imnul: „De-atît frumos ce l-am văzut pe fata Ta, Isus”, a imprimat înaltul motto în idealul fiecăruia din cei de față. Iar ținta clasei de absolvenți ce a urmat în prezentarea fratelui Soo Arpad a reînviat în conștiință menirea oricui s-a născut sub cerul întregitei solii îngerești: „Pregățiți calea Domnu-

lui!” Isaia 40,3.4... „Astăzi sintem chemați să vedem setea pămîntului inimii uscate de vîntul păcatului și să dăm la o parte orice altă prioritate vremelnică ca să ne închinăm viața pregătirii migăloase, trudaice a căii Domnului nostru. Se strigă către noi, către fiecare în parte să pregătim o cale în inimile noastre pentru Dumnezeuul nostru ce urmează să vină.”

„Isus Hristos — El Insuși e Calea! Prin nașterea Lui în fiecare inimă, Calea aceasta crește și înaintează spre capătul ei. El a stropit-o cu sînge. Pentru ea mijlocește El astăzi cu veșnică iubire.”

„Munții mîndriei și ai mulțumirii de sine trebuie plecați. Gropile urii și patimilor trebuie nivelate. Încercarea în resursele noastre trebuie îndepărtată pentru ca slava lui Dumnezeu să se poată revărsa și lumina asupra noastră!”

„Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului va fi împlinită chemarea aceasta. Atunci cînd ne vom preda cu totul puterii Sale transformatoare, atunci se va revărsa cu bogăție Calea lui Isus în lume, în Ploaia cea Tîrzie. De aceea, dorim să ne predăm cu totul Lui, răspunzînd chemării ce ne-a fost adresată. Dorim să fim străjerii care strigă pe turnuri: Pregățiți calea, pregătiți inima căci Mintuitorul nostru — VINE!”

Aceasta a fost și solia cîntărilor ce a urmat: „Pregățiți de grabă calea Sa căci vremea e aproape!” În elanul așternut, poezia clasei recitată de fr. Adam Engelhardt a depus o vibrantă angajare:

„In valea lumii noapte, să fim doar alinare / Și stîlpi curați de aur, pentru Locașul Sfînt. / Primește-ne azi viața, deplina închinare, Aici, întotdeauna și pe un nou pămînt!”

În continuare, Floarea Clasei, a oferit un minunat simbol pentru deviza absolvenților:

„Privind la coroana de spini a Mintuitorului, — spunea fr. Baciu Mihail, — la frumusețea adevărată a caracterului Său, ce altă floare am putea alege ca simbol al consacării noastre în slujba Lui decît trandafirul? La capătul unei tulpini plină de spini — a înflorit trandafirul. Împietirea acestor două elemente atît

(continuare în pag. 13-a)

Imprejurările care au favorizat apariția Mișcării Sabatariene

I. Condițiile speciale create de Reformațiune.

a) Creșterea autorității Scripturii.

Apariția mișcării Sabatariene în Transilvania a fost înlesnită de condițiile speciale create în Transilvania de către reformațiunea secolului al XVI-lea.

Reformațiunea a fost o înnoire a bisericii creștine, a cărui izvor a fost Cuvîntul și credința, exprimate în principiile „Sola Scriptura și „Sola Fide”. Scriptura fiind principiul formal, iar credința principiul esențial al reformațiunii.

Cu termenul de „reformă” ne întâlnim la Sinodul din Constanz (1414—1418), dar atunci avea un caracter organizatoric. Astăzi, în limbajul teologic, se face o distincție principală între termenii de **reformă și reformațiune**. Reforma este o înnoire ale cărei principii evanghelice sînt **subordonate** unității bisericii. Reformațiunea este o înnoire fundamentală în care principiile evanghelice sînt **supraordonate** unității bisericii. Sinodul din Trident (1545—1563) a adus reforme importante în Biserica Catolică, iar protestantismul a realizat ceea ce numim noi astăzi reformațiunea.

Scopul reformațiunii a fost restabilirea autorității Scripturii și a Duhului Sfînt în biserica creștină. Reformațiunea a determinat o febrilă cercetare a izvoarelor ce constituie baza învățaturii creștine. S-a stabilit că: în biserica creștină, numai Scriptura are autoritate primară, nemijlocită și esențială. Reformatorul elvețian, Henrik Bullinger, în Confesiunea Helvetică II, (1562) scrie textual: „Sf. Scriptură ne învață îndeajuns toată evlavia”. Biserica universală a Domnului Hristos găsește în Scripturi dezvoltarea cea mai amplă a ceea ce pe de o parte se referă la credința mîntuitoare, iar pe de altă parte la dezvoltarea unei vieți plăcute lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu ne-a lăsat ca sarcină să nu adăugăm nimic la ea, dar nici să nu omitem nimic din ea.”

În materie de credință, reformațiunea recunoaște un singur arbitru investit cu autoritate spirituală care să arbitreze în raporturile dintre adevărurile Bibliei și să decidă raporturile dintre autoritățile secundare a căror autoritate izvorăște din Cuvînt. „În problemele credinței”, — spune Bullinger — „nu recunoaștem alt arbitru, decît pe Insuși Dumnezeu,

Cel care ne-a descoperit, prin Scripturi, ce este adevărat sau fals, ce trebuie urmat sau ce trebuie respins. De aceea admitem numai acele decizii ale oamenilor spirituali, care izvorăsc din Scripturi.”

În problema tradiției, reformatorii au adoptat o poziție care se baza numai pe autoritatea Scripturii: „De asemenea respingem tradițiile omenești care în ciuda unor denumiri agreabile, vor a fi tradiții divine și apostolice, pretinzîndu-se a fi transmise bisericii prin viu grai, de la apostoli, prin așa ziii episcopi apostolici, dar care confruntate cu Sf. Scriptură, diferă de ele, și trădează faptul că nu au nimic comun cu apostolii... Mai mult, ar fi un sacrilegiu să susții că apostolii ar fi învățat prin viu grai, ceea ce este în contradicție cu scrierile lor.”

Această poziție fără echivoc a reformațiunii privind primatul Bibliei în biserica creștină, constituie prima și cea mai însemnată condiție care a înlesnit formarea în Transilvania a Mișcării Sabatariene.

b) Traducerea Bibliei în limba poporului.

După cum nu ne putem imagina dezvoltarea reformațiunii germane fără traducerea Bibliei în limba germană de către Martin Luther, tot astfel nu se putea dezvolta reformațiunea nici în principalul transilvănean fără existența unor traduceri a Bibliei în limba poporului.

Prima traducere a Bibliei în principalele române s-a făcut în secolul al XV-lea, mai precis în anii 1416—1439 în comuna Tătăruș, în nordul Moldovei, de către emigranții huseiți, Toma Pécsy și Bálint Ujlaki, stabiliți în Tătăruș în urma prigonirii huseiților praghezi de către Iacob Marthiai.⁴⁾ S-au păstrat trei codexuri prețioase (münchenhez, vienez și Appor) din această traducere.⁵⁾

Există un raport scris de către călugărul paulian, Gheorghe Gyenyessy în cartea sa: „A vite fratrorum ordinis sancti pauli” (Despre viața fraților sfințului ordin paulian) cum că un călugăr paulian, László Báthory, la cererea lui Matei Corvin, ar fi tradus întreaga Biblie, iar regele „în suam librarium reposuit” (a așezat-o în propria sa bibliotecă). Soarta manuscrisului este necunoscută ca și a corvinelor, în general.⁶⁾

Prima traducere maghiară a Sfințelor Scripturi tipărită, a apărut în Cracovia (1533), și a fost opera lui Benedictus Comyatinus. Conține numai epistolele pauliene. În anul 1536 apare Noul Testament tradus de Pesti Mizers Gábor iar în anul 1541 apare din nou Noul Testament tradus de Erdőssy Szilvester János. Aceste traduceri însă nu au nici o legătură cu reformațiunea. Sînt traduceri unor umanisti și se ghidează după versiunea latină a celebrului umanist, Erasmus de Rotterdam.⁷⁾

Prima traducere izvorită din cerințele reformațiunii a fost cea a lui Benczédi Székely István, conținînd Psalmlii (Cracovia, 1548).

După solidificarea reformațiunii în principalul transilvănean, Heltai Gáspár a făcut o traducere completă, la care a lucrat 14 ani, și a editat-o în Cluj. S-a orientat după textul ebraic și versiunea Vulgata. Deoarece tipărirea s-a făcut eșalonat, pe fragmente, mai multe cărți s-au pierdut. Această traducere are cel mai frumos limbaj.⁸⁾ Fragmente din V. Testament și întreg. N. Testament au fost traduse și editate de Péter Melius în anii 1565—1567, iar Tamás Félegyházi tipărește încă o versiune proprie a N. Testament în anul 1586.

Înununarea acestor strădănițe de a pune la îndeplinire credințioșilor Biblia în limba lor, a fost opera lui Gasparus Caroli (1590), cel care a editat versiunea maghiară existentă și astăzi în uzul protestant.

Cei care păraseau atunci vechea convingere catolică ca să adere la reformațiune, aveau un singur motiv pentru atitudinea lor: studiind Scripturile au ajuns la o altă convingere. Vom cita un pasaj din memoriul capelanului din Bistrița, adresat episcopului catolic, Péter Bornemissza, cu ocazia convoașii la Alba Iulia a preoților sași și maghiari, în zilele de 1—5 Noiembrie, 1554, în vederea stăvilirii reformațiunii în Transilvania: „Ei (preoții) adevărați la reformațiune) pînă-n prezent erau rătăciți, umblînd pe cărarea falsă a tradițiilor omenești, dar acum, prin comentarii savanți ai Sf. Scripturi, s-au întors la Isus Hristos, singurul arhipăstor al sufletelor, ascultînd cu bucurie de evanghelia Sa, pe care au primit-o cu tot sufletul și sînt hotărîți ca din toată puterea lor să o urmeze pînă la moarte.”

În raportul său despre cauza răspîndirii „erezilor”, un inchiștor austriac din vremea aceea făcea următoarea remarcă: „Cea de a treia cauză a ereziilor este că, ei traduc Noul și Vechiul Testament în limba vulgară; și astfel învață și propovăduiesc. Am auzit sau văzut astfel de bádărani, țărani, repetînd cuvînt cu cuvînt cartea lui Iov, și alți cîțiva care cunoșteau perfect Noul Testament.”

Deci și în formarea Mișcării Sabatariene un rol preponderent l-a avut Scriptura, care s-a răspîndit sub forma traducerilor indigene, provocînd o foame, un zel pronunțat, o predispoziție spirituală în vederea studierii și aplicării ei în viața de toate zilele. Astfel acești creștini au fost martorii unei adevărate reînvieri a experienței comunității primitive creștine.

c) Studiarea limbilor originale ale Bibliei.

Creșterea autorității Sf. Scripturi și cerințele editării unor traduceri în limba poporului, au exercitat un interes deosebit față de limbile o-

riginale ale Bibliei. Astfel înfloresc și în principatul transilvănean studiul limbilor greacă și ebraică, bineînțeles în mediul reformațiunii. Tineri dornici de învățatură, subvenționați de nobilime și de către principii Transilvaniei, peregrinează în centrele europene ale reformațiunii, în vederea acumulării unui bagaj de cunoștințe necesare sacrelor îndatoriri de a duce mai departe facla adevărilor biblice pe frumoasele meleaguri transilvănene. Majoritatea lor fac o escală la Wittenberg, leagănul reformațiunii, apoi vizitează celelalte centre universitare din Basel, Stuttgart și noile universități protestante din Olanda. Aceste studii sînt legate nemijlocit de dorința de a cunoaște limbile originale ale Bibliei. A fost o adevărată renaștere a limbilor „sacre“.

Prima Biblie ebraică a fost tipărită în anul 1488 în Socino, o mică localitate de lângă Milano. Alte două ediții au apărut încă înainte de 1500, una în Neapole, alta în Brescia.⁴¹⁾

Noul Testament în limba greacă a fost tipărit de către Erasmus din Rotterdam în anul 1516. Editorul Froben, vrînd să-i ia înainte cardinalului Fr. Ximenes din Toledo, care pregătea editarea „Poliglotei de complutum“ (greacă, latină, ebraică), l-a zorit pe Erasmus să pregătească editarea Noului Testament într-un timp record de numai zece luni. Erasmus s-a bazat pe manuscrise tirzii, minusculare, aflate la Basel, dar îi lipsea o parte din Apocalipsa. Genialul filolog s-a încumetat să „retraducă“ textul latinesc în greacă, devansîndu-l în timp pe Ximenes. Așa a apărut prima ediție greacă, caracterizată de Erasmus cu cuvintele: „Praecipitatum verius quam editum“ (mai degrabă prîpîită, decît ediție adevărată). Reformatorii germani și transilvăneni foloseau textul lui Erasmus, unul dintre cele mai slabe dintre manuscrisele grecești.⁴²⁾

Cel mai mare savant ebraist al secolului reformațiunii a fost Johann Reuchlin (1455—1522), primul filolog creștin care a predat ebraica în Germania.⁴³⁾ De fapt el a fost unchiul reformatorului Filip Melancton,⁴⁴⁾ și îndrumătorul acestuia în formarea sa lingvistică. Reuchlin a învățat ebraica în plină maturitate. În cartea sa, *De Verbo Mirifico* (Despre cuvîntul minunat, 1494), scriînd despre limba ebraică, îi aduce următorul elogiu: „Limba evreilor este simplă, nealterată, sfîntă, solidă, concisă și scurtă. În această limbă a vorbit Dumnezeu cu oamenii și cu îngerii. Nu li s-a adresat prin zumzetul izvorului din Castalia, prin birlogul din Tyhou, sau prin foșnetul pădurii din Dodona, — ci le-a vorbit nemijlocit, cum un prieten vorbește cu prietenul său“.⁴⁵⁾

Prima gramatică ebraică, tipărită de un creștin, a fost tot opera lui Reuchlin în anul 1506. Discipolii săi, S. Münster și Widmannstadt au ridicat autoritatea limbii ebraice în instituturile creștine, la nivelul celei

eline. Acestor savanți protestanți, și augustinianului Aegidius de Viterbo li se datorește interesul mare cu care a fost întîmpinată limba ebraică în sînul creștinismului post-medieval.⁴⁶⁾

Reformatorii transilvăneni, urmînd exemplul celor din Germania, încă de la început au inclus studiul limbilor biblice în programul școlilor protestante. Știm de pildă, că în anii 1560—70, Péter Károlyi, rectorul gimnaziului clujean a predat elevilor săi limbile greacă și ebraică.⁴⁷⁾

Intr-o dispută teologică a lui F. Dávid cu Károlyi, primul amintește următorul amănunt: „În predicile lui, Károlyi, ocărăște nu numai persoana, și religia noastră, dar se și fălește cu știința sa ebraică, greacă și latină, iar pe noi ne ascunde sub bancă, ca și cînd nu am ști nimic... Ce să-i replicăm, dacă el, naivul, știe totul; e semnul că noi nu știm nimic, căci el a învățat totul, nelăsîndu-ne pentru noi nimic de învățat!“⁴⁸⁾

Bálint Tholnai, unul dintre studenții clujei din acea vreme, a reușit să învețe limba ebraică atît de perfect, încît — din glumă sau din răutate — colegii lui l-au poreclit evreu.⁴⁹⁾ În programul gimnaziului protestant bistrițean găsim în anul 1574 inclusă și predarea limbii ebraice.⁵⁰⁾

Traducătorii Bibliei găseau important să sublinieze în prefața, sau chiar pe frontispiciul Bibliei tîlmăcită de ei, că traducerea s-a făcut „din limba ebraică“, sau „conform înțelesului original ebraic“.⁵¹⁾

Chiar și printre laici s-a dezvoltat interesul pentru învățarea limbii ebraice. Istoricul Graetz o citează pe regina Christina a Suediei, și alte femei distinse care și-au perfecționat într-atît știința lor ebraică, încît erau capabile să poarte corespondență între ele în această limbă.⁵²⁾

Despre principesa protestantă Susana Lóráffy (m. 1660), soția principelui transilvănean Gh. Rákóczy, se afirmă că avea o cunoștință a limbii ebraice atît de bogată, încît a scris cîteva cărți teologice, una dintre ele foarte apreciată de către savanții din Roma.⁵³⁾

Fără îndoială că această febră a reinvierii limbilor Bibliei a contribuit ca un factor pozitiv la dezvoltarea sabatarianismului. Unii care au jucat un rol important în cadrul mișcării, au studiat în centrele apuse și au devenit experți ai limbilor originale ale Bibliei, mai cu seamă ai limbii ebraice.

d) Principii reformatoare favorizante.

Un alt factor care a favorizat dezvoltarea Mișcării Sabatariene a fost principiul reformator „ecclesia semper reformari“ (biserica trebuie mereu reformată), idee împărtășită mai ales de către reformațiunea helvetică. Prin această formulare se exprima convingerea că reformațiunea realizată nu trebuie pri-

vită ca fiind încheiată (definitivă). Reformațiunea este un proces de durată a reînnoirii. Ea cere cercetarea perpetuă a adevărului, mergînd înapoi la izvor. Progresul realizat nu trebuie socotit ca fiind o rezolvare pentru totdeauna. Descoperirea unui adevăr creează premise și posibilități de a descoperi alte adevăruri, așa că procesul de cunoaștere are o cale ascendentă și practică, infinită.

Iosiah Zimler, în prefața scrisă la „Confesiunea Helvetică II“ a lui Bullinger, exprima această convingere: „Declarăm în mod solemn în fața tuturora că sîntem totdeauna gata ca la cererea oricui să dezvoltăm mai amplu, — parțial sau general — cele formulate aici, apoi declarăm față de cei care ne învață mai bine din Cuvîntul lui Dumnezeu că, exprimîndu-ne mulțumirea noastră, sîntem gata să ascultăm de ei și a ne orienta după ei în Domnul; a Lui să fie slava și mărirea“.⁵⁴⁾

În lumina celor declarate mai sus, nu ne poate surprinde așa zisa „instabilitate“ dogmatică a unor personaje marcante ale secolului al XVI-lea. Francisc David, un fost preot catolic, a aderat la lutheranism, apoi la calvinism, ca pe urmă să întemeieze biserica unitariană, pe care era cît pe-aci să o abandoneze înainte de moarte, propovăduind în baza Sfințelor Scripturi netemeinicia botezului pruncilor. O cale aproape identică a urmat-o pastorul și scriitorul Gáspár Heltai, unul dintre cei mai buni traducători ai Bibliei maghiare. Și s-ar putea cita multe alte cazuri.

Reformațiunea a deșteptat în suflete nu numai dorința de căutare, dar și o anumită neliniște lăuntrică care în urma cercetării Sfințelor Scripturi, ridica noi și noi semne de întrebare referitoare la obrșja nebiblică a unor dogme, obiceiuri și tradiții din practica cotidiană a religiei creștine din secolul reformațiunii.

În acest context este foarte ușor de înțeles că sufletele sincere, venind în contact cu Scriptura, s-au văzut puse față în față cu o practică creștină nebiblică prin sîrbătorirea săptămînală a unei zile de odihnă, care nici măcar nu este amintită în Scripturi, în locul Sabatului Biblic care în V. Testament este menționat de circa 160 ori, iar în N. Testament de 52 ori.

e) Eliberarea mentalității Biblice de prejudecățile hermeneutice scolastice.

Reformațiunea n-a însemnat numai recunoașterea formală a primatului Sf. Scripturi, ci a însemnat și instaurarea unei noi hermeneutici,⁵⁵⁾ eliberînd-o de prejudecățile tradiției scolastice.

Pînă la Martin Luther textele biblice au fost comentate conform regulii celor patru sensuri hermeneutice scolastice:

— *Sensus literalis* (sensul literar).

- **Sensus allegoricus** (sensul referitor la Biserică, deci alegoric).
- **Sensus tropologicus** (sensul figurant, moral).
- **Sensus anagogicus** (sensul referitor la viața veșnică).

Studentii din institutele medievale au învățat pe de rost această regulă hermeneutică :

„Littera gesta docent,
Quid credas allegoria,
Moralis quid adas.
Quo tendas anagogia.”

(Littera învață faptele,
Ce să crezi — alegoria,
Ce să faci — sensul moral,
Încotro să tinzi — anagogia.)²⁶

Fiecare termen biblic trebuia, sau putea să fie interpretat în aceste patru sensuri. De exemplu :

duceri divine este nevoie de a studia Cuvîntul lui Dumnezeu cu rugăciune.

2. **Scriptura est sui ipsius interpret** (Scriptura este propriul ei interpret). Dacă Duhul Sfînt iluminează pe cititorul Bibliei, el nu mai are nevoie de o altă explicație, căci Cuvîntul în sine este lumină, adevăr și înțelepciune. Cititorul trebuie doar să caute contextele din Scriptură care aduc o lumină mai amplă asupra textului cercetat.

3. **Scriptura id est Spiritus in Scriptura** (Scriptura este egală cu Spiritul în Scripturi). Accentuarea unilaterală a literii, sau a spiritului, poate îndepărta pe interpret de la Dumnezeu. Dubla unitate dintre interpretarea literală și spirituală,

vorbind despre recunoștința creștinului propovăduiește o învățătură evanghelică despre Legea lui Dumnezeu :

Întrebarea 90 : Ce este învierea omului nou ?

Răspuns : Este bucurie spirituală în Dumnezeu, prin Isus Hristos, și cea dorită și deprindere de a trăi conform voinței lui Dumnezeu, prin fapte bune.

Întrebarea 91 : Care sînt faptele bune ?

Răspuns : Acelea, care se fac din credință adevărată, conform Legii lui Dumnezeu, pentru slava Sa, și nu acelea care se bazează pe opinii, sau pe porunci omenești.²⁹

H. Bullinger, în „Confesiunea Helvetică II” (1526) adoptă o poziție similară în privința Legii lui Dumnezeu :

„...Propovăduim că Legea lui Dumnezeu ne descoperă voința lui Dumnezeu : ce vrea El ca noi să facem, sau să nu facem, ce este binele și ce este răul, ce este just sau nejust. Deci propovăduim că Legea este bună și sfîntă...”³¹

„Legea este perfectă și absolută. Credem că această Lege a lui Dumnezeu ne face cunoscut pe deplin toată voința lui Dumnezeu și toate poruncile Lui referitoare la orice raport al vieții, altfel nu ne-ar opri Domnul să adăugăm sau să omitem ceva din această Lege...”³²

„...Condamnăm toate învățăturile vechilor și noilor eretici propovăduite împotriva Legii lui Dumnezeu...”³³

Reformatorii transilvăneni împărțeau această învățătură ; mai mult, în unele detalii poziția lor a fost mai clară, mai biblică, decît poziția omologilor lor din leagănul reformatiunii. Putem cita cazul reformatorului transilvănean Devai Biro Mátyás (1500—1545).³⁴ El a scris o carte „Despre adormirea sfinților” (De dormitione sanctorum) în care comentează textul din Matei 5, 17 : „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii ; am venit nu să stric, ci să împlinesc”. Devai a fost primul dintre reformatori care a înțeles că împlinirea Legii de către Isus Hristos consta în a satisface pretenția Legii violate de către om, care cerea moartea păcătosului (Rom. 6, 23), și nicidecum nu înseamnă o supunere înlocuitoare față de Lege, făcută de Isus Hristos în locul celui îndreptățit, în vederea scutirii acestuia de supunerea voluntară față de Legea lui Dumnezeu.

Poate fi regretat faptul că poziția lui Devai nu era cunoscută în leagănul reformatiunii. Dar pentru reformatiunea transilvăneană a însemnat foarte mult și dovedește că pe aceste meleaguri Scriptura a fost temeinic cercetată, se căutau soluțiile cele mai biblice pentru rezolvarea problemelor spirituale, con-

Noțiunea :	Interpretat în mod :			
	Literar	Alegoric	Moral	Anagogic
1. Ierusalim	Oraș	Biserica	Virtuțile	Viața veșnică
2. Babilon	Oraș	Societatea relegiuișilor	Păcatele	Focul de veci

Urmărind o interpretare savantă și aprofundată în mod forțat, comentarii medievale s-au îndepărtat de la sensul literar care aproape că nu mai conta deloc și se complăceau într-o libertate incredibilă, ajungînd pînă la denaturarea Bibliei, interpretînd-o „ad libitum” (după plac).

La început nici Martin Luther nu făcea excepție de la această manieră scolastică de a interpreta textele biblice. Este caracteristică explicația textului din Psalmii 60, 8 : „Moab este ligheanul în care Mă spăl”. Luther a comentat Psalmii în anii 1513—1515. Încă nu avea o viziune nouă despre hermeneutică. Conform versiunii latine, Luther traduce „cean-căldărușă” în loc de lighean.²⁷ Ceanul este lumea, cele trei picioare pe care se reazemă, sînt cele trei poște (1 Ioan 2, 16) : „pofta firii pămîntestă, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”. Bucătura este Hristos, carnea din ceanul sînt oamenii, martirii. Aburii ce ies din ceanul sînt rugăciunile sfinților care pătimesc. Comentariul a fost un pur alegorism.²⁸

Dar foarte repede Luther a abandonat această manieră scolastică de a interpreta Scripturile, adoptînd o poziție reformatoare în acest domeniu, prin formularea a trei reguli hermeneutice, care stau la baza interpretării protestante a Scripturilor :

1. **Spiritualis intelligentia Scripturae** (priceperea spirituală a Scripturii). Ea poate fi interpretată pe două căi : pe cea firească (carnalis intelligentia) și pe cea duhovnicească (spiritualiter), cînd iluminarea vine de la Duhul Sfînt. Interpretarea primită prin Duhul nu ne îndepărtează de la sensul literal, ei dimpotrivă, ne dezvăluie revelația lui Dumnezeu în această direcție. Dar pentru dobîndirea acestei con-

este decisivă în întreaga reformatiune.²⁹

Mentalitatea Biblică odată eliberată de prejudecățile medievale, recunoașterea primatului Bibliei în viața religioasă cerea imperios o revizuire a vieții de cult, conformă cu noua hermeneutică creștină. Astfel liturghia, sărbătorile instituite de biserică, sacramentele, viața privată a insului trebuiau ghidate după un „așa zice Domnul”, al Bibliei.

Învățătura creștină despre Legea lui Dumnezeu a fost supusă de asemenea unui proces de transfigurare. Vrînd să nu slăbească rolul harului și al credinței în mintuirea omului, Luther a calificat teologia lui Melancton drept „synergism”, (cunoscut în teologie și sub denumirea populară de „filippism”), deoarece Melancton a dorit să trateze în echilibru evanghelic lucrarea harului divin și responsabilitatea insului în opera de salvare. Luther, o fire bătaioasă și cinică, a denumit epistolele lui Iacov și Ioan „epistole de paie” pentru faptul că cer de la creștin dovedirea credinței sale cu fapte sau cu supunere față de Legea lui Dumnezeu. La început Luther propaga o „libertate neîngrădită a creștinului”, ignorînd datorita omului de a „răspunde” prin ascultare iubirii lui Dumnezeu.

Calvin urmă o potecă aproape paralelă cu cea a lui Luther. Dar mai tîrziu apele reformatiunii limpezindu-se, a devenit clar și pentru reformatori că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ignorată. Căci Dumnezeu nu numai oferă, dar și pretinde.

Vom urmări această problemă în două documente ale reformatiunii. Catehismul din Heidelberg (1563),

formindu-se cit mai mult, nu numai spiritului Evangheliei, ci și literei ei. Acest fapt a contat enorm de mult în formarea Mișcării Sabatarene pe care ne-am propus să o urmăm în capitolele următoare.

1. A heidelbergi káté, A második he-
vét hivallás, Bp., 1965, 118.
2. Idem, 120-121.
3. Idem, 121.
4. După moartea lui Alexandru cel Bun
s-a stabilit în Moldova un grup mai
numeros de husiți. Ei au fondat orașul
Husi.
5. Este vorba de o traducere în limba
maghiară.
6. Gálfi Zoltán: Istoria protestandmu-
lui transilvănean, II, 15. (Curs de
teologie istorică, manuscris).
7. Idem, 15-16.
8. Deoarece reformațiunea s-a răspândit
printre catolici, în acest capitol ne
referim numai la traduceri autohtone
maghiare.
9. Jakab Elek: Dávid Ferencz emléke,
Bp., 1879, 11.
10. Th. L. Lindsay: A History of the
Reformation, New York, 1931.
11. S. H. Horn: S. D. A. Bible Dictionary
p. 787
12. István Tökés: Ujszövetségi izagogika,
Cluj-Napoca, 1977, 35-36. Acest manu-
scris se încadrează în tipul textului
sirian (K), folosit în Antiochia și mai
târziu în Constantinopole (sec. VIII-
IX). A fost cel mai răspândit în Eu-
ropa, dar reprezintă limbajul cel mai
alterat.
13. Világélexikon, Enciklopédia, Bp., 1927,
451.
14. *Melanchton*, este traducerea în greacă
a numelui său de familie, Schwartz-
erd (Pământ Negru). El a fost un
talent precoce, la vârsta de 17 ani a
dobândit titlul de magister și la 21
ani a tipărit o gramatică a limbii
greacă, care i-a fundamentat palma
mondială de filolog a limbii eline.
15. Szabolcsi Miksa: A zsidók egyetemes
története, Bp., 1908, vol. VI., 61.
16. Idem, 63.
17. Jakab Elek, op. cit., 71.
18. Idem, 196.
19. Idem, 75.
20. Samuel Kohn: Az erdélyi szombato-
sok története, Bp., 1889, 11.
21. Idem, 12.
22. Graetz: Geschichte d. Juden, IX.,
91-96.
23. Inno Révész: Akikre nem volt méltó
a világ Cluj, 1921, 103.
24. HK és II. HH, op. cit., 115-116.
25. *Hermeneutică* — disciplina teologică
care se ocupă cu principiile de in-
terpretare ale Scripturii.
26. István Juhász: Reformáció, Cluj-
Napoca, 1976 curs de teologie istorică,
manuscris), 4-5.
27. Mai târziu, în versiunea germană, și
Luther traduce „Ighcean“.
28. I. Juhász, op. cit., 5.
29. Idem, 6.
30. A heidelbergi Káté, Bp., 1965, 65.
31. A HK és a II. HH Bp., 1965, 142.
32. Idem, 142.
33. Idem, 143.
34. Numit și „Lutherul maghiar“, Devai
a fost unul dintre cel mai învățați
teologi autohtoni. Născut în Deva, a
studiat la Cracovia și Wittenberg, fi-
ind prieten apropiat cu Martin Luther
și Filip Melanchton. (Vezl. Benedek
Marcell. Magyar Irodalmi lexikon,
Bp., 1963, I., 252-253).

UN NOU EBEN-EZER

(urmare din pag. 9-a)

de deosebite: spinul și floarea, du-
rerea și parfumul, conțin parcă ceva
din fericirile Domnului Hristos:
„Fericie de cei flămânzi“, „Fericie...
de cei ce plâng“.

„Doamne! Asemenea trandafirului
dorim să fie viața noastră. O floare
deschisă continuu pentru nevoile al-
tora. Un roșu foc nestins să ardă

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

Instalație modernă

În cadrul Combinatului chimic
din Rimnicu Vilcea a început să
producă, la parametrii proiectați,
cupă mai puțin de o săptămână de
la punerea în funcțiune, instalația
de diizobutilamină cu o capacitate
de 2400 tone pe an. Acest sortiment,
realizat pentru prima dată în țară,
este folosit ca materie primă la fa-
bricarea unor pesticide de mare e-
ficiență în agricultura țării. Dacă
până acum întreaga cantitate de di-
zobutilamină era adusă din import,
începând din 1981 acest produs se
va realiza în întregime pe platforma
chimică de la Rimnicu Vilcea. In-
stalația a fost executată după o
concepție originală românească și
înzestrată cu utilaje fabricate în
țară.

Primul robot industrial

La întreprinderea de piese auto
din Sibiu, a fost realizat primul ro-
bot industrial, rod al colaborării
fructuoase dintre specialiștii de aici
și cadrele didactice ale facultății de
mecanică din localitate. Introdus în
fluxul de producție, acesta efec-
tuează transferul de arcuri
lamelare de la cuptor la presele de
ștanțare la cald, cu efecte superio-
are asupra ritmicității și producti-
vității muncii.

Cel mai mare rotor de turbină

O nouă și prestigioasă perfor-
manță tehnică a specialiștilor între-
prinderii constructoare de mașini
din Reșița: turnarea în premieră a
celui mai mare rotor de turbină din
țară, de tip „Francis“, destinat hi-
drocentralei de pe Rul Mare —
Retezat. Turnarea acestei piese din

oțel, care cîntărește peste 30 tone, a
durat mai puțin de un minut.

Microscop stereoscopic de comparare

O prestigioasă realizare româ-
nească. Este unicul, de acest fel,
din lume. Studiul formei corelate
cu funcțiile microscopului a condus
la realizarea unui ansamblu cu un
înalț grad de funcționalitate: acces
la comenzi, cromatică, inscripțio-
nare inclusiv o concepție pe mo-
dule. Poate fi utilizat în industria
metalurgică, în zootehnie, în cer-
cetări speciale de laborator ca și în
alte domenii. A fost brevetat în
țara noastră precum și în Anglia,
Australia, S.U.A. Se află în faza de
model experimental la Întreprinde-
rea Optica Română.

Aparat de proiecție pe 35 mm. pro- totip I.O.R.

Permite utilizarea a două tipuri
de lămpi și este destinat săliilor de
capacitate medie. Poziția neobișnu-
ită a rolelor a fost astfel aleasă de-
oarece conduce la micșorarea efor-
tului fizic al operatorului (o rolă
plină are cam. 15 kilograme!). Prin
introducerea unui nou tip de
motor, derularea și rularea pelicu-
lei se poate face pe loc, fără a o
scoate din aparat. Prin regindirea
forme și folosirea unor noi mate-
riale s-a reușit o substanțială redu-
cere a prețului de cost.

Lampă multipozițională

Poate fi folosită în birouri sau în
atelierele de proiectare (se fixează
într-un mod ingenios de planșetă).
Un sistem de articulație pe bilă per-
mite dirijarea fluxului luminos în
orice direcție.

în inimile noastre. Acesta să fie
zelul tinereții și consacrării noastre
în lucrarea Ta !”

Apoi „Cîntarea clasei“ — „Tu ești
Isus, pe veci a mea speranță“, caldă
și potolită ca un foc lăuntric, a
făcut trecerea spre mozaicul viu co-
lorat al biografiilor celor nouă, care,
întretăiate de cîntări adînci sau en-
tuziaste, au culminat cu prezenta-
rea „Istoricului clasei“ lor — prin
fr. Pirvan Titi —, o istorie cu ac-
cente dramatice, al cărei sfîrșit, ei
il vor ascunde în veșnicie !

După versuri de dăruire, recitate
de fr. Chircan Iosif, cuvîntul cole-
gilor din anul II, rostit prin fr. Ban
Viorel, a depășit caracterul unui sim-
plu rîmas bun. Pentru că priete-
niile pe care le leagă Domnul rî-
mîn pentru totdeauna și pentru că
aceeași chemare îi însuflețește și pe
ei, elevii anului II vor rămîne în a-
septarea reîntîlnirii, nu în băncile
școlii ci în brazda nevoilor lumii.

Cuvîntul dirigintelui ce a urmat,
a readus printr-un buchet de citate
imperativul biblic al responsabilității
unui serv al lui Dumnezeu care, din

dragoste pentru Dumnezeu și aproa-
pele, se va consuma împărțînd
credincios lumina mîntuirii.

În încheierea înălțătorului pro-
gram festiv, Președintele Uniunii de
Conferințe A.Z.S., fr. Dumitru Popa
a rostit cuvîntul solemn de trimite-
re în puterea lui Dumnezeu și a în-
minat celor nouă tineri diplomele
de absolvenți ai Seminarului Teolo-
gic A.Z.S..

În această atmosferă caldă a îm-
plinirilor și a recunoștinței, ultima
cîntare de cor: „Vrem azi să spu-
nem“... a îndepărtat parcă vîlul de
deasupra unui orizont plin de făgă-
duințe, lăsînd cugetării privilegiul
de a întrezări traseul viitor al uc-
nicilor de astăzi.

A fost un nou Eben-Ezer, pe care
mulți n-o să-l uite, mai cu seamă
absolvenții. Știm, cuvintele lor au
rămas înscrise în Cartea aducerilor
aminte. Domnul să transforme desi-
deratele acestora în realitate !

Iar voi — mergeți cu Dumnezeu,
iubiți tineri conlucrători.

L. Cristescu

UN AJUTOR POTRIVIT

Stimată soră,

Așa cum ai dorit, ești astăzi soția unui pastor. Cu mult timp înainte, mi-ai confiat simpatia pe care o cultivai pentru actualul tău soț și te întrebai: „Aș putea fi un ajutor potrivit unui om chemat de Dumnezeu la o lucrare așa de măreață? Să mă avînt într-un asemenea viitor dacă drumurile noastre se vor întîlni?”

Ocazional, am vorbit și cu tinărul în discuție și l-am întrebat ce părere are despre dumneata. Fără să las impresia că apreciez o simpatie între voi, la care acesta mi-a răspuns: „Este o tinără credincioasă, deschisă și naturală. Cînd mă găsesc în preajma ei am simțămîntul unei atmosfere de pace și siguranță. Prezența ei asigură un climat de curată frățietate”. Astfel mi-am dat imediat seama că există între voi o afinitate de sentimente, scopuri și idealuri.

Te-am admirat apoi ca mireasă: arătai plină de grație, stăpîni pe tine și încrezătoare în viitorul pe care-l scrutai printre gene. Era primul pas pe un drum plin de surprize, de eforturi susținute, de greutăți și incertitudini, de neplăceri și dezamăgiri, dar și de bucurii și satisfacții pe care nici o altă femeie din lume nu le poate avea. Ești acum soția unui pastor al Evangheliei care s-a consacrat lui Dumnezeu pentru toată viața sa, cu toată capacitatea sufletului său, cu tot timpul său, ca să răspundă prompt la toate nevoile turmei încredințată lui”.

Femeia în general și în special aceea care stă alături de un pastor, are pe umerii ei o răspundere covârșitoare. Pentru motive pe care numai Dumnezeu le știe, a dotat-o pe femeie cu o abilitate fantastică de a influența și impresiona viața celor din jurul ei. Într-o anumită măsură, obișnuim să credem că soția pastorului ocupă o poziție cheie în desfășurarea vieții soțului ei. Fie că locuiește într-un oraș de provincie, în centrul regional sau în capitală, influența ei atrage permanent atenția credincioșilor, fie direct, fie prin dispoziția de mulțumire sau nemulțumire pe care o dă pe față soțului ei în diferitele împrejurări și răspunderi dificile.

„Și pentru că Dumnezeu a plănuit acest lucru pentru mine”, spunea o tinără logodită cu un viitor pastor, „n-aș schimba acest privilegiu cu nimic altceva din lume. Sînt cea mai fericită femeie, deși sînt conștientă la cite va trebui să renunț, la cite să mă angajez și cit de atenție să fiu, deoarece toate manifestările mele atrag atenția altora”. Da! Ai dreptate, tinără soție de pastor! În afară de lucrurile pe

care le vei avea ca urmare a succeselor obținute în lucrare de soțul tău, de respectul de care te vei bucura din partea credincioșilor, să nu uiți că faci parte de acum încolo din „activul” Mișcării Advente. Înseamnă că trebuie să accepți să locuiești departe de casa părintească, adesea în locuri mai puțin pitorești, lipsite de frumusețea dealurilor, cîmpurilor și livezilor copilăriei tale, fără confortul cu care erai obișnuită și departe de cei care te-au încîntat cu dragostea și atențiile lor. Privind în trecut, la anii grei ai începutului, sora Dollis M. Pierson, exemplificînd idealurile femeilor nobile prin modestia, ținuta ei echilibrată, impresia lăsată asupra publicului și farmecul ei feminin, a declarat ocazional următoarele despre frumusețea și surprizele chemării sale: „În adolescență am făcut Domnului o făgăduință, în rugăciune, spunîndu-I astfel: voi merge în orice loc și voi face orice lucru la invitația Ta, Doamne; planurile mele de viitor le așez de azi înainte în mîinile Tale. Am avut în ziua aceea simțămîntul că Dumnezeu mi-a închis unele drumuri și mi-a deschis, în schimb, porțile unor posibilități nebănuite. Am devenit apoi o lucrătoare în via Sa și curînd am primit invitația de a mă căsători cu un tinăr viitor pastor. Împreună ne-am avîntat în marea mișcare adventă. Și „mișcarea” aceasta ne-a purtat pașii în locuri depărtate; pe drumurile desfundate și noroioase ale Indiei, prin „orașele extreme” ale Africii și prin „orașele interioare” ale patriei. Dumnezeu plănuise pentru noi un asemenea drum. Privind în urma noastră, la anii bogății în activitate, re trăiesc o adîncă și înflăcărată bucurie, în întreaga mea ființă, cînd mă gîndesc la frații și surorile noastre de a căror viață am fost legați și de duioasa prietenie a multor pastori, cu care viața noastră s-a împletit. Este adevărat că a fost un timp de mari preocupări, momente de îngrijorare, greutăți de tot felul, dificultăți financiare, suferințe fizice și nu de puține ori dezamăgiri și insuccese, dar n-aș schimba locul meu de soție de pastor adventist cu nici o altă viață pe care lumea de azi mi-ar putea-o oferi. Aș fi gata să încep din nou același drum așa, cum multe din voi începeți acum.”

Apreciază motivele, hotărîrea, puterea și perseverența unor asemenea femei chiar și în fața greutăților? Se poate ca ținta să pară prea înaltă și idealul în aparență imposibil de împlinit. Să nu te descurajezi; adu-ți mereu aminte că nu ești singură. Dumnezeu soțului tău este și Dumnezeu tău. Toate resursele Sale de putere sînt și ale voas-

tre. Împreună cu Ap. Pavel să fii totdeauna gata să spui: „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4,13). Iată și o prețioasă făgăduință a Spiritului Profetic, care te întîmpină: „Cînd inima este dispusă să asculte de Dumnezeu, cînd eforturile personale sînt îndreptate spre acest țel, Isus acceptă această dispoziție și efortul celui mai bun serviciu adus de om; El completează atunci lipsurile noastre cu propriile Sale merite divine”. (E.G.W./S.T. 1890).

În afară de toate acestea, trebuie să mai apreciezi că Dumnezeu te-a ales să fii soția unui slujitor al Lui. Cred cu toată convingerea mea că Domnul contribuie totdeauna — cînd se urmează de ambii calea prescristă de cer — în alegerea soției unui pastor, întocmai cum El a chemat pe soțul ei în serviciul Său. Este cu neputință să credem că Dumnezeu exercită o grijă extremă în chemarea unui bărbat ca pastor și să fie dezinteresat în alegerea tovarășei sale de viață, aceea care va exercita asupra lui cea mai puternică influență pămîntească. Ar trebui ca simțămîntul chemării divine în viața ta să constituie întotdeauna o sonda pentru credința ta și o mîngiere pentru sufletul tău ca să cugești profund la ideea că același Dumnezeu iubitor, care a rînduit pe Rebeca lui Isaac, te-a călăuzit și pe tine ca împreună cu soțul tău, să lucrezi pentru El în aceste zile atît de mărețe, încadrați în Planul Său divin. Această foarte profundă implicare a soției unui pastor în lucrarea soțului presupune o chemare corespunzătoare cu a soțului. Din cauza aceasta, căsătoria cu un pastor este diferită de aceea cu un om de orice altă profesie. Unirea într-un cămin cu un pastor, este ceva mult mai mult decît o căsătorie: este un legămint pentru un serviciu sfînt. Din motivele enumerate, doresc ca soțiile tinere, căsătorite cu slujitori ai Evangheliei, să știe că cele care vor răspunde, fără șovăire, în umilință și din toată inima chemării lui Dumnezeu, vor avea satisfacții și bucurii neprețuite și în plus o răsplată echivalentă, în veșnicii, cu aceea a soților lor credincioși în lucrarea publică. Și după ani, de rodnică activitate, cînd veți revedea locurile prin care ați lucrat nu veți fi încîntate numai de faptul că membrii comunităților își vor aminti că aveai o voce plăcută, că foloseai cu competență instrumentul muzical al Comunității, sau că ați lucrat în cadrul Școlii de Sabat, Lucrării Muzicale sau Diaconiei. Dacă va rămîne în inima lor iubirea voastră pentru Dumnezeu, respectul și dragostea voastră pentru fiecare dintre credincioși, atunci vă veți bucura cu adevărat că ima-

ginea lor despre voi a rămas ca aceea mai grijului soții de pastori, care au trecut pe la ei. Numai atunci veți avea simțămîntul succesului obținut alături de soții voștri.

Însoțește pe soțul tău atunci cînd ai posibilitatea și problemele gospodăriei îți permit, în cursul vizitelor din timpul săptămîinii și în călătoriile sale în district. Cînd lucrul acesta nu este posibil străduiește-te ca în Sabat, să fii prezentă la timp la toate serviciile divine ale Comunității de reședință, ca prezența ta să încurajeze pe surorile mai împovărate decît tine, să prețuiască întîlnirile regulate cu Dumnezeu la Casa de Rugăciune.

Nu folosi influența ta și nici calitatea pe care o ai de a ocupa primul loc la cor, la instrumentele muzicale, la Școala de Sabat, la ora muzicală sau la Cercul de binefacere. Să fii mai curînd inimă, să cultivi entuziasmul, să sugerezi cu toată competența planuri de dezvoltare și înaintare, să menții o atmosferă activă, spirituală, inspiratoare și să lași surorilor laice primul loc, chiar dacă la început ele sînt mai stingace decît tine. Lucrul acesta te va scuti eventual de invidia unor persoane încă în formare și-ți va da o prestanță corespunzătoare. Lucrează totdeauna din spatele scenei, lăsînd soțului tău inițiativa și conducerea. Lucrarea soției unui pastor va fi cu atît mai constructivă dacă este stăpînită de tact și va încuraja pe alții în răspunderile lor. Este foarte important ca soția unui pastor să fie talentată în muzică, arîă, sau vorbire, dar virtuțile de cea mai mare valoare pentru ea vor rămîne sinceritatea și dragostea curată arătată tuturor. Aceasta cere din partea ta modestie, altruism și dăruire; ele sînt darurile Duhului Sfînt pe care să le cauți, să le dozești și să le obții în mod continuu. Lucrul acesta ne va pregăti să avem întotdeauna în vedere binele și nevoile credincioșilor, deasupra propriilor noastre conveniențe. Soția unui pastor s-ar putea să fie în afara oricărei critici; dar dacă este rece și lipsită de acel simț al apropierii și prieteniei, dacă n-are pe buze acel zîmbet sincer și cuceritor care L-a caracterizat totdeauna pe Domnul Isus, credincioșii vor socoti lucrul acesta ca fiind o lipsă gravă. Dacă dimpotrivă își deschide inima cu căldură față de ei, aceștia o vor răsplăti, arătîndu-i dragostea lor în sute de feluri și-i vor dovedi prietenia lor pentru totdeauna.

Soția pastorului trebuie să fie prezentă la căpătîiul bolnavilor; să aducă primul mesaj de speranță celui necăjit și întristat în pierderea unui membru al familiei; să ofere mamelor care au primit un nou vîlstar în familie urarea Cerului în asemenea ocazii. Dacă vei face așa, prezența ta în casele credincioșilor va fi de dorit și influența soțului tău va crește în ochii turmei sale.

Curînd vei fi și tu mamă în Israel. Să apreciezi acest titlu și

această nouă chemare de a fi pătașă cu Cerul în actul creator. Ți se vor adăuga alte griji, vei avea probabil multe nopți de veghe, suferința tău va palpita adesea gîndindu-se la viața și viitorul fiecăruia dintre copiii voștri, dar aceasta face parte din adevărata menire a femeii. Experiențele tale vor ajunge, mai tîrziu, tot atîtea sfaturi bune pentru surorile din comunități: îngrijorările, bucuriile, amărăciunile, însuccesele dar și realizările tale în lucrarea de educație a copiilor voștri, te vor căli și-ți vor da învățăminte atît de prețioase încît nici un manual de specialitate n-ar putea să ți le ofere. Să nu uiți că nici o altă lucrare indeplinită de soția unui pastor nu poate fi egală în importanță cu datoriile și răspunderile unei mame. „Ea nu are de pictat pe pînză o figură frumoasă, ca pictorul, nici ca sculptorul, s-o taie în marmoră. Ea nu are, ca scriitorul, de întipărit un cuget nobil în cuvinte puternice, și nici ca muzicianul să exprime un sentiment frumos prin melodie. Ceea ce are ea este ca, prin ajutorul lui Dumnezeu să dezvolte într-un suflet omenesc asemănarea Dumnezeirii. Mama care apreciază aceasta, va privi ocaziile sale ca ceva nespuse de prețios. Cu mare zel ea va căuta, ca prin propriul ei caracter precum și prin metodele ei de educație, să prezinte în fața copiilor săi idealul cel mai înalt. Cu avînt, răbdare și curaj, ea se va strădui să-și desăvîrșească însușirile ei proprii, ca să poată folosi bine puterile cele mai înalte ale minții, spre formarea copiilor ei. Cu stăruință va întreba la fiecare pas: „Ce zice Dumnezeu?“ Cu multă stăruință va cerceta Cuvîntul Său. Ea își va ține ochii ațîțîți asupra Domnului Hristos, ca propria sa experiență zilnică, în purtarea cu umilință a grijei și datoriei, să poată fi o adevărată oglindire a Aceluia care este adevărata Viață“. (D.V./274-275).

„Cînd bărbății căsătorii pleacă în cîmp, lăsînd soțiilor lor grija și ocrotirea copiilor lor, atunci femeia și mama are de făcut o lucrare tot atît de mare și importantă ca și bărbatul și tatăl... poverile și grijile ei întrec adesea cu mult pe cele ale bărbatului și tatăl... Soțul poate primi onoarea omenescă... în timp ce lucrătoarea de acasă nu primește nici o recunoștință pămîntească pentru lucrarea ei... atunci ingerul care scrie raportul va înregistra numele ei ca pe unul dintre cei mai mari misionari ai lumii.“ (S.E./184).

Momentele dificile vor fi zilele în care vei rămîne acasă cu copiii, iar soțul tău, pastorul va fi plecat în district. Vei simți pe de o parte lipsa și ajutorul său dar pe de altă parte grija pentru sănătatea, succesul și siguranța lui. Cum vei reuși să-ți stăpînești simțămintele de singurătate, teamă și incertitudine? Pentru acele ocazii, cînd ți se pare că nici chiar soțul nu-ți înțelege nevoile, prin lipsa lui înde-

lungată din familie, rugăciunea este izvorul cel mai dulce și aducător de putere și mîngiere. Legătura ta cu cerul este determinantă în supraviețuire. În aceste momente de descurajare, cînd gînduri rebele vor să năpădească în minte, mîngierile Bibliei și ale Spiritului Profetic sînt absolut necesare. O mamă spunea despre o asemenea situație: „De cîte ori n-am apelat la aceste surse, după ce adormeau copiii. Inspirația lor îmi aducea încredere, siguranță și părtașie“. Descurajarea este o slăbiciune morală, dar cedează în fața gîndului de fericire, de bună dispoziție. Atunci cînd rechemăm în memoria tablourile activităților în comunitate, satisfacția de a fi slujit în diferitele împrejurări, bucuria curată a cîștigării de suflete, avantajele oferite de Dumnezeu pentru a lucra în via Sa, legăturile de prietenie cu familiile altor pastori; iată cîteva mijloace de a alunga simțămîntul singurătății și al neglijării. În fața lor descurajarea dispăre, iar încrederea în călăuzirea divină va innobilă propria ta persoană.

Pastorul este asemenea unui „dar prețios“ pentru Comunitățile în care lucrează. Imaginea creată de familia sa constituie ambalajul acestui dar. Răspunderea pentru menținerea acestui dar depinde, într-o largă măsură, de soția sa. Aparența ei fizică și vestimentară, manierele sale și comportarea fiecărui membru al familiei sale va micșora sau va mări influența și respectul altora pentru chemarea lor cea sfîntă. Spiritual Profetic, vorbind despre rolul și influența soției unui pastor spune: „În blîndețe și umilință și toțuși cu o nobilă încredere în sine, ea trebuie să exercite o influență călăuzitoare asupra altora; să-și aducă la îndeplinire partea ei de lucru, să-și poarte crucea și povara ei în adunări, la altarul familial și la întreținerea căminului. Oamenii așteaptă aceasta pe drept cuvînt. Dacă aceste așteptări nu sînt îndeplinite, atunci influența soțului e diminuată la jumătate“. (S.E.p.182).

Stîmată soră, soție de pastor: știi că îți iubești soțul ca pe comora sufletului tău. Sînt convins că iubești în aceeași măsură lucrarea săvîrșită de el și ești mîndră de succesele sale. Îmi dau seama că apreciezi și chemarea pe care o are din partea lui Dumnezeu de a pregăti pe credincioși, pentru marea întîlnire la a doua Sa venire. Sînt sigur că vrei să fii cu el nu numai aici ci și în împărăția Sa. Am o rugămînt, la sfîrșitul acestor gînduri pe care ți le-am dedicat ca sfaturi pe drumul credinței și al vieții, și anume să cugești mereu la implicațiile pe care calitatea ta de soție o are asupra soțului tău, asupra lucrării pe care o face și asupra influenței pe care viața ta o are asupra lui și asupra altora. Inspirați-curaj, devotament, spirit de sacrificiu, dragoste pentru suflete. Să fii mîndră

(continuare în cop. III-a)

Jn acest an Comitetul Executiv al Organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa, cu sediul la Berna, și-a ținut lucrările de la mijlocul anului, în zilele de 22—29 iunie 1980. Din partea Uniunii noastre a participat o delegație compusă din frații: M. T. Pirvan, secretarul Uniunii la acea dată și I. Moldovan, consilier. Delegația noastră a fost întâmpinată cu multă căldură și dragoste frățească. Aceasta fiind prima ședință după cea de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale de la Dallas—Texas, când au avut loc lucrările electivice și la Diviziuni; a fost o întâlnire deosebit de importantă.

Fiecare zi de lucru a început cu o oră de rugăciune. De fiecare dată, prin Cuvînt și prin rugăciuni, inimile noastre au fost îndreptate către Cel ce este Căpetenia și Desă-

Lucrările Comitetului s-au încheiat prin cuvîntul rostit de fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro—Africa, pe baza textului din Isaia 58, 12 și exemplificînd prin acțiunile și comportamentul lui Neemia, a arătat că un conducător trebuie să fie continuu în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, avînd în inimă iubirea lui Hristos, căci numai astfel va fi de folos Bisericii și semenilor săi.

Transmițînd salutări frățietății de pretutîndeni prin delegații prezente, și urînd tuturor o călătorie plăcută, fr. Ludescher a declarat apoi încheiate lucrările la care am participat

„În ziua aceea s-au adus multe jertfe, și a fost o mare bucurie, căci Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bu-

„Dacă fratele E. Ludescher a mai vizitat țara noastră, fratele N. Wilson a venit pentru prima dată. Deși au rămas un timp scurt la noi pentru a vizita țara și a cunoaște mai în-deaproape viața ei și familia adventă din România, totuși oaspeții au avut prilejul să viziteze mai multe comunități, sediile Conferințelor și să participe la festivitățile ce au avut loc.

Astfel vineri seara și sîmbătă dimineața fratele N. Wilson însoțit de fratele D. Popa, a vizitat comunitățile: Labirint, Belu, Popa Tatu și Crinul, iar fr. E. Ludescher, însoțit de fr. M. Pirvan, a vizitat comunitățile: Popa Tatu, Crinul, Belu și Labirint. Cu ocazia aceasta, oaspeții, pe lângă salutul frățesc, au adresat frățietății prezente la serviciile divine un cuvînt de întărire și creștere spirituală.

Vorbînd despre cele scrise în Ps. 73, fr. Ludescher spunea: „Toți avem probleme așa cum și Asaf, autorul psalmului 73 avea, dar el nu a putut să le înțeleagă și să le găsească rezolvarea decît atunci cînd „a intrat în sfîntul locaș al lui Dumnezeu“. (v. 17). Credincioși fiind, trebuie să recunoaștem că numai în comuniune cu Dumnezeu vom găsi rezolvarea problemelor noastre spirituale. Făcînd astfel, vom putea spune împreună cu Asaf: „fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu“. Vorbînd poporului Israel din vechime, Moise amintea nu numai de o simplă apropiere, ci de o alipire de Dumnezeu: „Să te temî de Domnul Dumnezeu tîu, să-i slujești, să te lipești de El...“ (Deut. 10. 20).

Sîmbătă după amiază la Comunitatea A.Z.S. Grant a avut loc serviciul divin de hirotonia a șase noi pastori. La acest important serviciu divin au luat parte președintele, secretarul și consilierii Uniunii de Conferințe A.Z.S., președinții de Conferințe și consilierii Conferinței București, împreună cu frații N. Wilson și E. Ludescher. Deși căldura unei zile de captor, aproape insuportabilă, se făcea simțită atît afară cit și în sală, aceasta nu a împiedicat ca un număr mare de frați și surori să participe, la această deosebită solemnitate din viața Bisericii noastre. Cu acest prilej, fr. N. Wilson a adresat, din partea Domnului, un cuvînt întemeiat pe cele rostite de Domnul Hristos către Petru: „Nu te teme, de acum încolo vei fi pescar de oameni“. Luca 5, 10.

Prezentînd importanța chemării de a conlucra cu Dumnezeu la mîntuirea celor păcătoși, oaspețele încheie citînd cuvintele apostolului Pavel adresate prezbiterilor bisericii din Efes: „Și acum fratilor, vă îndreptez în mîna lui Dumnezeu și a Cuvîntului Său care vă poate zidi sufleteste“. (Fapte 20, 32). Rugăciunea de binecuvîntare a fost rostită de fratele E. Ludescher, iar cuvîntul de trimitere și cuvîntul de primire în rîndul pastorilor, au fost rostite de frații M. Pirvan și N. Popescu.

Din viața Bisericii

virșirea credinței noastre, Modelul nostru în ceea ce privește slujirea și dragostea față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

Au fost prezenți slujbașii Diviziunii, președinții de Uniuni, directorii instituțiilor de învățămînt, directorii Caselor de Editură și un număr de 6 invitați, în total 35 participanți.

Printre alte probleme prezente pe agenda Executivului acestui Comitet, au fost și unele probleme de personal, fiind necesar ca un Comitet de Numiri să discute și să vină cu propuneri, pentru o bună desfășurare a vieții și activității Diviziunii Euro—Africa.

În cea de a doua zi a lucrărilor, Comitetul de Numiri a prezentat Comitetului plin și alte propuneri printre care și propunerea ca fr. Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din România, care este membru de drept în Comitetul Executiv al Diviziunii Euro-Africa, să fie ales în organul de conducere al Diviziunii, în calitate de consilier (field secretary) la Diviziune, propunere ce a fost votată în unanimitate de către cei prezenți.

În ziua următoare delegația română a avut bucuria să audă în raportul directorului Departamentului Educației următoarea comunicare: „Am primit azi o înștiințare din partea Universității A.Z.S. J. N. Andrews, S.U.A., că fratele Popa Mihail, directorul Seminarului Teologic A.Z.S. din România, a obținut titlul de doctor în Teologie“. Membrii celorlalte delegații prezente la această ședință au transmis prin delegația română urări de bine și sincere felicitări Uniunii de Conferințe A.Z.S. din România pentru aceste realizări.

curau și femeile și copiii și strigătele de bucurie... se auzeau pînă departe.“ Neemia 12. 43.

„Toți oamenii din Iudea și Ierusalim au plecat veseli, căci Domnul îi umpluse de bucurie...“

Bucuria a fost rînduită de Dumnezeu să fie partea familiei cerești ca și a celei pămîntești. Bucurie mare a fost cînd s-au pus temeliele pămîntului, la început, moment pe care îl găsim astfel descris în cartea lui Iov: „Atunci cînd stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie, și cînd toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“. Iov 38, 7.

Biserica noastră a avut și ea zilele ei de bucurie deosebită, sîrbătorînd între 18—20 iulie patru evenimente importante și anume: 110 ani de existență a Bisericii A.Z.S. din România; 60 de ani de la organizarea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din patria noastră; 30 de ani de la recunoașterea Bisericii noastre, ca Călt, numărîndu-se astfel printre cele 14 Culte recunoscute din țara noastră, iar pe data de 20 iulie a.c., s-au desfășurat lucrările celei de a X-a Sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe.

În afară de mulțimea credincioșilor Bisericii noastre, de toți pastorii, pastorii pensionari și salariații Cultului nostru au fost părtași la bucuria Bisericii noastre și frații: Neal C. Wilson și Erwin Ludescher. Primul a fost reales ca președinte al organizației mondiale A.Z.S. Conferința Generală cu sediul la Washington, la cea de a 53-a Sesiune ce s-a ținut la Dallas—Texas, iar al doilea, președinte al organizației A.Z.S. Diviziunea Euro—Africa cu sediul la Berna—Elveția, reales în această funcție tot în cadrul celei de a 53-a Sesiuni a Conferinței Generale.

Duminică 20 iulie 1980 oaspeții au luat parte la lucrările celei de a X-a Sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe. Cu prilejul orei de rugăciune din dimineața acestei zile, fr. N. Wilson, în cuvântul rostit, a invitat pe toți cei prezenți, delegați și invitați, să se consacre lui Dumnezeu, așezându-se bucuroși la dispoziția Duhului Sfânt, pentru ca El să aducă la îndeplinire voia și planurile lui Dumnezeu.

În cursul lucrărilor oaspeții au avut prilejul să vadă atmosfera pașnică, unitatea și armonia în care s-au desfășurat aceste lucrări atât în ședință plenară cât și în comitetele de lucru la care au fost prezenți, fapt pe care fr. Ludescher urma să-l confirme la încheierea lucrărilor spunând între altele: „A fost o deosebită ocazie pentru noi aceea de a fi prezenți la aceste lucrări. Ne-am bucurat văzând spiritul de unitate, pace și armonie în care s-au desfășurat lucrările. Mulțumim lui Dumnezeu pentru prezența Sa în mijlocul nostru aici, și pentru faptul că această adunare s-a încheiat cu succes”.

Seara fr. Ludescher și Wilson au participat la festivitatea aniversării

* *

Pietro Copitz în România

În cursul lunii septembrie 1980, ne-a vizitat pastorul Pietro Copitz, membru al Comitetului Diviziunii Euro-Africa, director cu probleme de educație și Spiritual Profetic.

Născut la Sinaia, fratele Copitz a venit „acasă”, de unde a plecat acum patruzeci de ani. Emoția revederii locurilor natale, a rudelor și... a mormântului mamei sale, a fost deosebit de tulburătoare, așa cum a fost și întâlnirea cu frații și surorile comunităților noastre.

„Este minunat”, spunea dînsul, „să te întorci în țara copilăriei tale și să revezi locurile ce ți-au oferit primele imagini... unde ai cunoscut pe Dumnezeu și unde se află mormintele familiei tale... Acest pămînt este sfînt pentru mine”.

Scurta sa vizită în țara noastră, contactul cu realitățile existente astăzi la noi, legătura sa cu viața și activitatea Bisericii A.Z.S., au avut darul să-i redescopere țara sa de origine și să-l îndatoreze a reveni în mijlocul nostru.

* *

a 110 ani de existență a Bisericii A.Z.S. din România, a 60 de ani de la organizarea Uniunii și 30 de ani de la recunoașterea noastră ca Cult. Prin cîntări, poezii și cuvîntări s-a derulat firul istoriei Bisericii A.Z.S. din România.

În zilele de 21—24 iulie oaspeții însoșiți de frații D. Popa, M. Pirvan și N. Dumitrescu, au vizitat sediile Conferințelor, unele comunități și cîteva din frumoasele regiuni ale țării noastre.

Luni 21 iulie, oaspeții au vizitat partea de nord a țării, Suceava și în împrejurimi minăstirea Dragomirna și Putna. După amiază s-a edlătorit de la Suceava la Bacău, iar seara a avut loc o întîlnire cu membrii Comunității A.Z.S. Bacău. În cadrul acestei întîlniri, după ce oaspeții au fost prezentați asistenței de către fr. M. Pirvan, acestora li s-a dat ocazia de a rosti un cuvînt fraților și surorilor prezenți în sala de Cult. Fr. Ludescher transmite salutări din partea frăției și advente din Diviziunea Euro-Africa, subliniind bucuria pe care a simțit-o la invitația de a însoși pe fr. N. Wilson în această vizită în frumoasa Romînie. „Pentru mine”, spunea dînsul, „este o sărbătoare atunci cînd mă găsesc în țara dumneavoastră”.

Fratele Wilson remarcă cu această ocazie: „Aveți o țară minunată, un popor atât de amabil și prietenos. Vă bucurați de libertate. Să fiți mulțumitori și recunoscători. Să fiți oameni onești, devotați în slujirea aproapei. De astfel de oameni are nevoie lumea și Dumnezeu. Și pentru o astfel de slujire Domnul Hristos a făgăduit tuturor o prețioasă răsplătire așa cum citim în Apoc. 22, 12—16. Vom propăși numai atunci cînd vom merge pe drumul pe care vrea Dumnezeu. Ferice de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui”.

Marti dimineața, 22 iulie, în drum spre Cluj, s-au vizitat Cheile Biczului, Lacul Roșu și Comunitatea Sărmaș. Cu această ocazie fr. Wilson spunea: „Mă bucur că pot fi și într-un sat românesc. Corul și fanfara au făcut să tresalte inima mea de bucurie. Rog ca Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze și să fiți totdeauna o comunitate vie spre slava Sa”.

Seara a avut loc o întîlnire cu membrii comunității Cluj. În cadrul serviciului divin fr. Wilson declara: „Față de cele spuse de fr. Dumitru Popa și anume dacă m-am simțit bine în mijlocul dumneavoastră, voi dovedi acest lucru revenind în Romînia. Trebuie să vă mărturisesc, că deși sînt numai de patru zile aici, simt deja, că trebuie să mai vin în frumoasa Dvs. țară”. Vorbind despre experiențele Bisericii A.Z.S. din lumea întreagă, dînsul îndeamnă frățietatea să prețuiescă libertățile de care se bucură în Romînia, așa cum dînști au avut prilejul să vadă în aceste zile.

Miercuri, 23 iulie, am plecat de la Cluj spre Timișoara. O scurtă vizită la sediul Conferinței din Ti-

mișoara, și în după amiaza aceleiași zile, pe calea aerului, oaspeții au revenit la București.

Joi dimineața frații Wilson și Ludescher, însoșiți de frații D. Popa și M. Pirvan, au fost primiți în audiență de președintele Departamentului Cultelor, Dl. Ioan Roșianu. Într-o atmosferă plăcută, cordială, oaspeții au avut o lungă și agreabilă discuție cu conducerea Departamentului Cultelor, edificîndu-se mai bine cu privire la poziția conducerii de Stat față de culte și armonioasa colaborare dintre autorități și culte în România Socialistă.

La amiază a avut loc o scurtă întîlnire cu Comitetul Uniunii, după care frații au fost conduși la aeroportul Otopeni, plecînd în Austria.

Pentru a avea un tablou complet al scurtei vizite în țara noastră a celor doi oaspeți: fr. Wilson și fr. Ludescher, voi reda în continuare gîndurile pe care fr. Wilson le-a înscris în Cartea de Aur a Uniunii:

„Privind înapoi la vizita mea în Romînia, am cîteva impresii deosebite pe care vreau să vi le împărtășesc. Am apreciat foarte mult amabilitatea guvernului și a autorităților țării. Țin să felicit această țară în momentul acesta cînd sărbătorile înființarea acum mai bine de două mii de ani a statului independent geto-dac; de asemenea, plăcuta ospitalitate a acestui popor, atât de evidentă. Frumusețea naturală a acestei țări și istoria ei vor rămîne neșterse în inima mea. Revenind acum la Biserica pot spune că a fost o mare încurajare pentru mine vizitarea fraților și surorilor care alcătuiesc marea noastră familie spirituală. Preutindenți am întîlnit un spirit de credincioșie și sacrificiu, și o clară viziune, care îmi vorbesc despre profunda încredere ce există aici în Biblie și în scrierile Spiritului Profetic.

Unul din textele mele favorite este Apoc. 2, 10: „Fii credincios pînă la moarte și-ți voi da cununa vieții”, și aș dori ca aceasta să fie experiența Bisericii — credincioasă față de Isus Hristos și față de Cuvîntul Său. Domnul să vă binecuvînteze pe fiecare și să vă păstreze în pace și sănătate; El să facă să prosperați în orice direcție, pregătindu-vă pentru apropiata revenire a Domnului nostru. Cu dragoste creștinească, Neal C. Wilson, București, 24 iulie 1980”.

Mulțumiri fie aduse bunului Dumnezeu pentru bucuriile ce ni le-a hărăzit în aceste zile. Mulțumim Conducerii de Stat pentru libertățile de care ne bucurăm, și pentru condițiile create, ca să ne putem întîlni și vizita ca frați și ca membri ai Bisericii A.Z.S. din lumea întreagă. Clipele de înălțare sufletească trăite în aceste zile de sărbătoare rămîn neșterse în amintirea noastră. Impreună cu psalmistul să spunem și noi: „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui”. (Ps. 103, 2).

M. T. PIRVAN

Nazaretul

Călătorind de la vest spre est, de la muntele Carmel (malul de est al Mării Mediterane), spre lacul Tiberiada (Marea Galileii), pelerinul creștin se oprește pe parcursul călătoriei lui în orașul Nazaret, locul în care a crescut Isus din Nazaret, Domnul Isus Hristos (Luca 4,16).

Șoseaua pornește din orașul Haifa, coboară spre sud-est, și când ajunge la Nazaret, după câteva serpentine, cotește brusc la stânga. Odată ajunși pe strada principală a orașului, constatăm că toate edificiile religioase, deci activitatea religioasă, se desfășoară pe partea stângă, cum mergi dinspre vest. Din punct de vedere geografic, orașul se întinde de-a lungul unui drum lung ce-l străbate prin mijloc, din care, în ambele părți pornesc străzi. Astfel, activitatea economică a orașului se desfășoară pe partea dreaptă a drumului, unde se află bazarul și primăria cu viața laică.

Nazaretul de astăzi este o așezare de circa 35 mii locuitori, dintre care mai bine de jumătate sînt creștini. În Nazaret se află circa 30 de biserici și capela aparținând diferitelor Culte creștine. În limba arabă, localitatea se numește Ennassara, iar în ebraiește, Natrat sau Nazaret, denumire greacă din Noul Testament. Localitatea nu este amintită în V. Testament și nici în scrierile lui Iosef Flavius. În Nazaret a locuit Iosif (Luca 2,39). După împărșirea Canaanului între cele douăsprezece seminții ale lui Israel, Nazaretul se află pe teritoriul seminției lui Zabulon (Zvunlun).

Domnul Hristos n-a locuit tot timpul în Nazaret, ci El mergea des spre lacul Tiberiadei, sau Marea Galileii, unde, pe malul de nord se afla localitatea Capernaum, care există și astăzi sub denumirea sa arabă Kufr Nahum.

Domnul Hristos a mers la Ioan care se afla la Iordan, venind din Nazaret (Marcu 1,9) și a fost botezat. După botez Domnul Hristos S-a înapoiat la Nazaret, venind de la Capernaum. Aici, începu să propovăduiască în Sinagoga din Nazaret (Luca 4, 26—30). Evanghelistul Luca este singurul care ne arată că Isus, asemenea profetilor Vechiului Testament, scoate în evidență nedreptatea socială din Iudeea epocii Lui, comparînd-o cu epoca lui Ilie (Eliu Isu), din regatul din nord.

În cuprinsul bazarului, a pieșii actuale, pe partea stîngă cum mergi din șoseaua principală, se găsește o capelă din vremea cruciaților, ridicată pe locul Sinagogii în care, după evanghelistul Luca, a propovăduit Domnul Hristos. Capela se află în proprietatea bisericii greco-catolice.

Așa cum ne raportează Luca, crîtica socială și spirituală pe care Domnul Hristos le-a făcut-o celor

din Nazaret, n-a plăcut localnicilor, și ei au încercat să-L arunce „de pe sprinceană muntelui”. Această înălțime a fost identficată astăzi ca fiind lângă biserica Maronică, deși „înălțimea” nu trece de 15 m și se află în apropierea Sinagogii. Deși L-au îngăduit să predice în Sinagoga lor, ei n-au putut fi de acord cu El, atunci cînd le-a arătat starea lor spirituală care lăsa mult de dorit.

În lucrarea sa: „Arheology of the Bible, Book by book” (ed. Harper and Row, N.Y. 1976, p.284), G. Cornfield arată că Nazaretul era în primele secole un sătuleț aflat pe drumul spre lacul Tiberiadei. El spune că este situat pe niște coline de calcar alb, care se folosește și astăzi la construirea de locuințe. Mai tirziu, arheologii Viand și Bogatti, au scos la lumina zilei urme ale anticului sat iudeo-creștin.

În anul 1962, o echipă de arheologi au găsit la Cezareea un fragment de inscripție, avînd dimensiunile 153/124 cm unde apare denumirea de NTRT: NUN, TADE, REIS, TAF. Neîfiind punctate, nu se știe cu exactitate cum se pronunța atunci. Dar așezarea era cunoscută și Isus era supranumit după numele ei (Luca 18,37; 24, 19; Ioan 1,45; Fapte 3,6; 10,38). De fapt așa Se prezintă Domnul Isus și lui Pavel pe drumul Damascului: „Eu sînt Isus din Nazaret, pe care-L prigonești”. (Fapte 22,8).

Apoi, ucenicii Domnului Isus și toți urmașii Săi, erau cunoscuți ca „Nazarineni” (Fapte 24,5; Matei 2,23).

Din arhivele existente, se mai cunoaște și faptul că în secolul VII, se mai afla încă acea clădire în care a locuit Domnul Isus în Nazaret. Tradiția și legenda spun că locuința se afla pe locul unde astăzi se află biserica Sf. Iosif (Guide de Terre Sainte: P. Pemaire și G. Briand, ed. Franciscana, Ierusalim, 1971, p. 294).

Nu se mai cunoaște astăzi planul vechiului Nazaret, căci ar trebui demolat tot orașul actual spre a se putea face săpături arheologice. Prima biserică s-a construit în Nazaret în anul 326, pe timpul împăratului Constantin, așa cum se arată pe harta orașului Nazaret din 1978, publicată de administrația turistică a Israelului. După ani de cercetări arheologice, o echipă condusă de Prosper Viand, a găsit în biserica Sf. Iosif o groată din timpul începuturilor creștine, cum și bazine folosite ca depozite, din epoca bizantină. Ulterior, deasupra s-a ridicat o biserică în stil roman, care a fost refăcută pe la începutul secolului XX.

În anul 1953, biserica franciscană închinată Bunei Vestiri a fost demolată. Biserica fusese zidită pe niște temelii din secolul XVIII, în

scopul reconstruirii ei. După demolare, au început cercetările arheologice conduse de Bogatti, un franciscan din Ierusalim. Ulterior, între anii 1960—1969 s-a ridicat pe locul vechii biserici, actuala catedrală a Bunei Vestiri, situată la dreapta bisericii Sf. Iosif. Monumentală și elegantă, construcția nu are un stil bine definit. Planurile ei sînt italiene, iar arhitectul evreu, pe nume Luvhovi. La parterul clădirii se găsesc urmele începuturilor creștine, iar la etaj biserica modernă. Construcția a fost realizată cu un întreit scop: 1) În amintirea întrupării Domnului Hristos; 2) În memoria fecioarei Maria, mama Domnului; 3) Să adăpostească rezultatele descoperirilor arheologice din interior și împrejurimi.

De reținut este faptul că pe temeliiile din sec. XVIII, fusese zidită biserica demolată în anul 1953, ca și aceasta de acum; temeliiile, sau clădirea din secolul XVIII, la rîndu-i, a fost și ea ridicată pe ruinele unei biserici zidită de cruciați și anume, de prințul Tancred, conducătorul cruciaților din Galileea. La rîndul său, Tancred zidise pe ruinele unei biserici, bizantine, care fusese și ea ridicată pe ruinele unei Sinagogii din secolul al III-lea al erei noastre. Pe acest ultim vestigiu s-a găsit inscripția „Xe Maria” (trăiască Maria) în l. greacă, cum și diverse desene simbolice iudeo-creștine. Actualele monumente de fier, cupru, bronz, sau mozaicurile de pe pereții laterali de-a lungul camerelor de la etaj, prezintă frumuseți ce trebuie privite de aproape.

Continuînd a parcurge drumul principal spre est, întîlnim Fîntina Mariei și biserica greco-ortodoxă a Bunei-Vestiri. (Sf. Gabriel). Alături de grădina fîntinii se află stația de autobuze ce duce la satul Kana, azi satul arab Kuferkana.

Mai putem aminti aici că în 1895 s-a descoperit la Nazaret „Grotă lui Canon”. Cunoscut ca fiind un martir creștin. Din această groată s-au scos la suprafață dovezi antice ale existenței creștine. S-au descoperit textul unei rugăciuni adresate Domnului Hristos, după modelul rugăciunii Tatăl Nostru, etc. Grotă are un mozaic asemănător cu covoarele românești, cu pătrate și romburi, avînd la mijloc semnul crucii. (Este dificil de datat cele găsite în această groată, avînd în vedere că din primul secol al erei creștine și pînă astăzi, locurile sfinte și-au schimbat des stăpîni și au fost cînd în proprietatea unei dominațiuni, cînd a alteia).

Deși mic, Nazaretul este îmbibată de o istorie plină de conținut și amintire a prezenței Mintuitorului prin ulișele lui iar ecurile cuvintelor Sale din vechea Sinagogă au cuprins lumea. Pentru o cunoaștere deplină a Nazaretului n-am putea spune decît ceea ce a spus Filip lui Natanael: „Vino și vezi” (Ioan 1, 46).

Paul Vătăreșcu

Sfârșit de cale

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”. Ps. 116. 15.

Încă un slujitor al Evangheliei, pastorul pensionar Mihai Radu, în vîrstă de 75 ani, s-a stîns din viață și a trecut la odihna de care în ultimele zile ale vieții sale avea alina nevoie.

Născut la 18 aprilie 1905 pe meleaguri doljene, a cunoscut la numai 16 ani adevărul Sfințelor Scripturi. La vîrstă de 21 ani, în plină tinerețe, și-a consacrat viața Mintuitorului său și a fost botezat în Comunitatea Craiova în anul 1926. Apoi avînd în suflet dorința arzătoare de a lucra pentru mîntuirea semenilor săi, urmează cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. din Brașov-Stupini între anii 1935—1938. După absolvirea Seminarului a fost angajat ca lucrător biblie la Craiova, iar în anul 1946 a fost înțarît prin binecuvîntare ca pastor. În timpul activității sale de slujitor al Evangheliei, activitate care s-a întins pe parcursul a 27 ani, a servit frățietatea adventă în districtele: Craiova, Caransebeș, Slătina, Pitești și Zimnicea. A fost toată viața un devotat slujitor al Mintuitorului pe care l-a iubit, studiind cu pasiune și deosebită rivnă adevărul cuprins în marea tezaur al scrierilor inspirate de Duhul lui Dumnezeu. De la data ieșirii la pensie în anul 1965 și pînă cînd suferința fizică necruțătoare l-a ținut la pat, a activat la fel de zelos în Comunitatea A.Z.S. din Pitești, unde a fost membru. Cu ochii îndreptați spre răsplătire, în ziua de 18 iunie 1980, a depus în mîinile Mintuitorului său viața, în speranța de a o reprimi în slavă eternă la învierea celor neprihăniți.

Serviciul divin funebru a avut loc în ziua de 21 iunie 1980. Pastorii Niculescu Teodor, Petre Nicolae, Pătrăneș Ioan, Soare Ioan și Toma Gheorghe au rostit cuvintele de mîngiere potrivite cu această ocazie, iar frățietatea care l-a cunoscut și l-a iubit a însoțit carul funebru pînă la locul unde trupul său neînsuflețit a fost așezat spre odihnă.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul”. Apoc. 14, 13.

Comitetul Uniunii

O zi de mare bucurie

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” Filipeni 4,4.

Bucuria sfîntă, bucuria în Domnul, a fost totdeauna și va continua să fie cea mai fericită experiență a tuturor copiilor lui Dumnezeu din toate timpurile, precum și a noastră astăzi. Bucuria în Domnul aduce celui ce o are adevărata fericire, dar și o bună sănătate atît pentru corp cît și pentru suflet. Căci „inima veselă dă sănătate corpului...” „O inimă veselă înseninează fața...” și „cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat”. Prov. 17,22; 15,13.15.

În ceruri e numai bucurie. Cînd un suflet căzut sub puterea păcatului se întoarce la Dumnezeu, cerul se umple de bucurie (Luca 15,7.10). În bucurie nespuse s-au pus temeliiile acestui pămînt și tot în bucurie s-a terminat marea și

ne, Dumnezeu, multe sînt minunile și planurile Tale pentru mine... Aș vrea să le vestesc și să le trîmbitez, dar numărul lor este prea mare”, zicea omul după inima lui Dumnezeu, David (Psalmi 40,5).

Da, evenimente mari, deosebite, prilej de mari bucurii pentru copiii lui Dumnezeu.

Și una dintre multele și marile binecuvîntări și bucurii de care Dumnezeu ne-a făcut parte și în anul acesta, este și aceea prilejuită de Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe, ale cărei lucrări s-au desfășurat, așa după cum am văzut, într-o atmosferă cerească, înălțătoare de suflet, precum și rezultatul acestor lucrări. Numai cei ce am avut fericirea să fim de față, și avînd inimile golite și bine curățite de orice patimă și amărăciune, putem să apreciem așa cum se cuvine, cît de îndreptățită a fost bucuria suflet-

ECOURI

după Adunarea Generală a Uniunii

minunata operă a creațiunii (Iov 38,4-7). Bucuria a umplut inima lui Adam atunci cînd Dumnezeu l-a binecuvîntat cu un tovarăș de viață, precum și la nașterea primului său copil, cînd, nădăruind că aceasta va fi Salvatorul făgăduit, a strigat: „Am căpătat un om cu ajutorul lui Dumnezeu”. Geneza 4,1.

Și cine ar putea măsura marea bucurie a lui David pe care a simțit-o atunci cînd a adus copilul Domnului la Ierusalim? Sau bucuria lui Solomon și a întregului popor cu ocazia sfințirii Templului pe care îl clădise în mai puțin de șapte zile, timp în care s-au adus jertfe de mulțumire și recunoștință față de Domnul Dumnezeu?

O mare bucurie a umplut inima Elisabetei, mama lui Ioan Botezătorul atunci cînd a fost vizitată de fecioara Maria, bucurie pe care se spune că a exprimat-o în cuvinte rostite cu glas tare: „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mintuitorul meu”, a strigat și Maria. Și tot o mare bucurie a simțit bătrînul Simeon, atunci cînd a avut fericita ocazie să vadă și să poarte pe brațele sale pe Cel ce venise să aducă mîntuirea, ca și ucenicii, chiar atunci cînd au fost batjocoriți și bătuți cu nulele pentru numele lui Isus (Fapte 5,41).

Și cine ar putea spune sau să enumere nespuse de multele și marile binecuvîntări și bucurii de care milostivul nostru Tată și Dumnezeu, a făcut parte tuturor copiilor Săi din toate timpurile, precum și nouă, celor de astăzi? „Doam-

tească, pe care în mod sincer și deschis, au mărturisit-o mulți dintre cei prezenți. „Iată cît de plăcut și dulce este cînd frații locuiesc împreună”, zice Cuvîntul Domnului (Psalmi 133,1).

Apoi, amintirea a încă trei evenimente deosebite, din istoria acestei Biserici, vin să mărească și mai mult, nu numai bucuria, dar și recunoștința noastră, față de Dumnezeu, pentru felul minunat în care a purtat de grijă Bisericii Sale, de la început și pînă acum, întărindu-ne în același timp, și mai mult încrederea în marelui triumf final al cauzei Sale și față de autoritățile țării pentru libertățile de care ne bucurăm.

Mai întîi, împlinirea a o sută și zece ani de la data cînd, un început nespuse de slab al acestei lucrări s-a făcut și în țara noastră, dar care început ca și bobul de muștar, despre care a vorbit Domnul Isus, a crescut pînă la măsura pe care o vedem astăzi.

Cu cîtva timp în urmă, am rugat pe unul dintre pionerii noștri care cunoaștea din trăite acele începuturi, să-mi spună ce simte cînd pune față în față ceea ce a fost atunci, cu ceea ce este astăzi. Deodată, ochii i s-au umplut de lacrimi și a zis: „O, slăvit să fie Dumnezeu căci lucruri mari și minunate a făcut El pentru noi și pentru lucrarea Sa”.

Da, acestea erau lacrimile recunoștinței și ale marelui bucurii, tot așa cum se cade să fie, și trebuie să fie și ale noastre.

Apoi, amintirea celui de al doilea eveniment, aducător de bucurie. Împlinirea a șase decenii de la

organizarea Uniunii de Conferințe, când Dumnezeu a chemat, prin Biserica Sa, pe iubitul nostru frate P.P. Paulini să poarte răspunderea pentru păstoria Bisericii și bunul mers al lucrării Sale, omul de care, ca și de alți luptători devotați ai crucii Domnului Isus, ne leagă amintiri atât de plăcute, și cărora le sîntem recunoscători pentru osteneala și sacrificiile făcute spre zidirea noastră sufletească, atât prin cuvînt cît și prin exemplul vieții lor.

Și de atunci aceste bucurii s-au tot repetat, din timp în timp, sau chiar și din an în an: aniversarea a trei decenii de la recunoașterea noastră ca Cult și culminînd în bucuria prilejuită de cea de a zecea Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe, cînd tot Dumnezeu, prin Biserica Sa, a chemat pe slujitorii Săi să poarte marea și solemnă răspundere pentru păstoria Bisericii și bunul mers al lucrării Sale, pentru încă o perioadă de cinci ani.

E vrednic de reținut faptul că, cu această ocazie, toți cei chemați să poarte răspunderi în conducerea Uniunii de Conferințe, începînd cu președintele și pînă la cel din urmă, toți s-au bucurat de votul unanim al delegaților împuterniciți de Biserica să facă această lucrare. Nici o abținere, nici un vot contra.

E reconfortant să vezi în astfel de ocazii numai fețe senine, numai fețe radiind de sfințită și curată bucurie, atmosferă menită să încălzească, să cucerească orice inimă, atășînd-o marelui bucurii, așa cum s-a întimplat cu cei doi oameni, Eșdad și Nedad, din vremea lui Moise, sau cu Saul, fiul lui Chiș (Numeri 11,26; 1 Samuel 10,10).

Și acum mă întreb: Într-o astfel de atmosferă, să fi fost vreă inimă care să nu fi fost mișcată? Să fi fost vreă inimă care să nu fi fost încălzită și din care să nu fi fost mistuită orice urmă de gelozie, amărăciune sau răutate? Nu știu. Dar chiar dacă ar fi fost, prin faptul că nu s-a manifestat, putînd fi stăpînită, și aceasta a însemnat o biruință de care trebuie să ne bucurăm.

De altfel se spune că și atunci cînd Saul, fiul lui Chiș, a fost chemat de Dumnezeu să fie căpetenia poporului Său, și cînd tot poporul scotea strigăte de bucurie, au fost unii a căror inimă a rămas tot împietrită, și l-au disprețuit zicînd: "Ce ne poate ajuta și aceasta?" Dar se spune că aceștia erau niște oameni răi. Facă Domnul ca între noi să nu fie nimeni care să se lase biruit de o asemenea ispită.

Și acum cu inimile curățite de orice cuget rău; cu inimile curățite de gelozie și orice urmă de amărăciune, uniți, într-un glas, ca și Moise pe vremuri, să zicem și noi celor pe care Dumnezeu i-a ales și i-a chemat: „Întărește-te și îmbărbătează-te” și lucrează după

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Memoria, chiar a celor mai evlavioși oameni, nu poate constitui o garanție pentru a reda afirmații atribuite unor persoane, în cazul nostru, servei Domnului, sora E. G. White. În cele ce urmează redăm cîteva afirmații ce s-au atribuit servei Domnului și care au fost redată „din memorie”, dar care n-au fost niciodată roștite de E. G. White.

— Despre autorul cărții Daniei și Apocalips :

Declarația unui pastor aparținînd generației pionierilor Bisericii, celor din „prima gardă”, cum că Ellen G. White a declarat în prezența sa că ea a văzut un înger stînd alături de fratele Uriah Smith, inspirîndu-l atunci cînd scria lucrarea „Daniel și Apocalips”, este categoric infirmată de faptele istorice, așa cum s-au petrecut ele. Această declarație este contrară declarațiilor strict autentice, aparținînd servei Domnului și care nu așează cartea aceasta a lui Uriah Smith, printre „cărțile inspirate”. Cu toate acestea servei Domnului a apreciat foarte mult acest volum și l-a recomandat cu căldură. Ea face în adevăr afirmația că îngerii Domnului „vor pregăti calea pentru Daniel și Apocalips”, împreună cu alte cărți, ca ele să ajungă la cel interesat, dar nicidecum că aceasta face parte din cărțile inspirate ale Spiritului Profetic. (C.M./123.24).

— Identitatea lui Melhisedec

Se spune adesea că sora White a identificat pe Melhisedec cu Duhul Sfînt. Această afirmație se bazează

toate rîndurile și legile Dumnezeului tău și al nostru. Nu te teme și nu te descuraja! Ridică-te și lucrează, căci treaba aceasta te privește. Fiți plini de încrederea că Dumnezeu va fi cu voi. Și alături de diștii să fim și noi. Și dacă din nefericire, cineva se va lăsa amăgît de diavolul să vă disprețuiască, atunci urmați exemplul lui Saul, fiul lui Chiș, făcîndu-vă că nu-i auziți.

Dumnezeu să vă binecuvînteze și să vă ocrotească. Fața lui să lumineze peste voi, să vă dea pacea Sa și o îndoită măsură a Duhului Său cel Sfînt.

Pastor — pensionar
IGNAT IORGA

pe „declarația din memorie” a unui om. Dar în nici o scriere a dînsel nu se găsește un suport autentic pentru o astfel de susținere. Afirmația însă, este contrazisă de declarațiile altor persoane care au fost prezente la data și în împrejurarea cînd se pretinde că ea ar fi declarat aceasta. Ea n-a identificat niciodată pe Melhisedec ca fiind Duhul Sfînt sau Domnul Hristos. Iată ce spune dînsa cu referire la Melhisedec :

„Dumnezeu n-a fost niciodată lipsit de martori pe pămînt. La un moment dat, Melhisedec a reprezentat pe Domnul Hristos în persoană, pentru a descoperi adevărurile Cerului și pentru a perpetua Legea lui Dumnezeu”. (Scriș. 190/1905/I/V.C./1095).

„Domnul Hristos a fost Acela Care a vorbit prin Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui prea înalt. Dar Melhisedec n-a fost Domnul Hristos”. (R.H./18 febr. 1890).

Iată de ce este bine și de mare importanță să nu dăm crezare tuturor lucrurilor, ci să cercetăm și lucrurile și pretențiile fanteziste ale visătorilor și doctrinarilor improvizati și nefondați avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea prin susținerile lor neadevărate și uneori halucinante, pornite direct din arsenalul celui rău.

— Pregătirea mesei pentru Sabat, pe alte planete.

Afirmația bazată pe declarația „din memorie” a unei persoane, cum că servei Domnului ar fi declarat cu ocazia unei discuții în timpul mesei, că locuitorii altor lumi vor strînge fructe pentru înțînirea din ziua Sabatului, cu sfinții răscumpărați și mîntuiți, în drumul pe care aceștia îl fac spre cer, este fără nici un temel și este cu totul fantezistă. De asemenea afirmația că această declarație ar fi fost stenografiată, nu are nici o formă de adevăr. În lucrarea sa, „Experiențe și Viziuni”, servei Domnului face simpla afirmație că: „Noi am urcat timp de șapte zile pînă la marea de cristal”. Nu se face niciăieri, și deci nici aici, afirmația că mîntuiții vor petrece un Sabat oprindu-se undeva pe drumul lor spre cer. Este bine să nu acordăm memoriei cuiva sau „visurilor” cuiva, putere de „literă de Evanghelie”. Să citim numai ceea ce este scris și să credem numai ceea ce se cuprinde în „Lege și Mărturie” și nu ne vom pierde. — D.P. —

Intre 11 și 23 noiembrie 1980, a avut loc la Berna și Gland în Elveția, ședința Comitetului Executiv al organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa. Din partea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, au luat parte frații Dumitru Popa, președintele Uniunii și Popescu Nicolae, secretar al Uniunii.

UN AJUTOR POTRIVIT

(urmare din pag. 15-a)

de el atunci cind ajunge să implinească cuvintele Maestrului divin: „Rîvna pentru Casa Ta Mă consumă pe Mine” (Ioan 2,17). Mulți oameni își sacrifică și viața pentru un ideal trecător. E oare mai puțin importantă chemarea unui pastor ca să se ofere în totul misiunii sale? Și poți fi mai puțin sensibilă la prețul pe care lucrul acesta îl cere? Privește-te aevea, alături de soțul tău, la venirea Domnului; privește în mina lui Isus coroanele pregătite pentru voi, ca urmare a activității, a consacrării și sacrificiului vostru, și toate celelalte renunțări vor fi doar „pierderi fără valoare” ca să câștigați în schimb pe Hristos.

Am în mintea mea imaginea primului tău pas ca soție de pastor. Plină de grație, stăpînă pe tine și increzătoare în viitorul pe care-l scrutai printre gene... Bunul Dumnezeu să-ți ajute să parcurgi drumul chemării tale cu vrednicie, cu devotament, cu avîntul cu care ai dorit acest „destin”, alături de un slujitor al Evangheliei care s-a consacrat lui Dumnezeu pentru toată viața, cu toată capacitatea sufletului său, cu tot timpul său, ca să răspundă prompt la toate nevoile turmei incredințată vouă...

Pastor
C.Alexe

Necrolog

„El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut.” Apoc. 21,4.

Sora **Hela Bastoreală**, soția pastorului Nicolae Bastoreală din Constanța, a închis ochii în ziua de 22 octombrie 1980. Născută în Sibiu ca fiică a pastorului Dengel Ioan, s-a pregătit apoi pentru viață și lucrare ca elevă a Institutului Biblic din Brașov-Stupini, devenind în cele din urmă soție de pastor.

Fire deschisă și optimistă, polariza întotdeauna în jurul ei spiritele, adunînd și apoi redînd tuturor zîmbetul vieții, factor generator de inspirație și crez. Ca soție de pastor, a fost întotdeauna la înălțimea chemării și răspunderii ei, un ajutor neprețuit în lucrarea de mare importanță a sufletelor ce doresc mîntuirea. O adevărată mamă pentru căminul ei cît și pentru Biserică, a cuprins în bunătatea ei și a încălzit la sufletul ei multe inimi ce au căutat alinare.

În speranța reîntîlnirii la Marea de Cristal a fost depusă în patul ei de pulbere, cu gîndul la cuvîntul Scripturii care zice: „Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!”.

Sora **Roșca Dina**, soția pastorului Roșca Emanuel din Galați, avînd

vîrsta de 44 ani, a fost și ea chemată de Dumnezeu să-și încheie răbojul vieții sale, în ziua de 29 sept. 1980. Ca fiică de pastor din familia Vauciuc și căsătorită cu un pastor, a cunoscut bine cerințele vieții și chemării slujirii Evangheliei. Astfel că alături de soțul ei și-a îndeplinit cu cinste și onorabil toate îndatoririle ce i-au revenit. Am cunoscut-o cu toții ca fiind o inimă primitoare de oaspeți și gata să vină în ajutorul frăției familiei advente. Răbdătoare și familiară cu toți, binevoitoare și săritoare în nevoi și neajunsuri, a lăsat un frumos exemplu în toate comunitățile prin care a trecut. Ne-am bucurat întotdeauna știînd-o la datorie în serviciul lui Dumnezeu, ca o bună și demnă fiică a Sucevei. Bunul ei exemplu să fie urmat cu prisosință, și de alții, iar faptele bune făcute pentru numele ce-l purtăm, să fie far luminător în fața multor inimi.

Făgăduințele Cuvîntului Divin, rostite cu ocazia tristă a despărțirii au întărit inimile noastre îndoliate și ne-a îmbărbătat: „Nimicește moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează, de pe tot pămîntul ocară poporului Său”. Ps. 25,8.

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65

Redactor :

Dumitru Popa